

TRANSCRIPCIÓ EN BRUT

**Aquesta transcripció està pendent de
verificació i correcció. Pot contenir, doncs,
errades de fidelitat i incorreccions
lingüístiques i no es pot considerar
com una publicació oficial**

Sessió núm. 14 / CDSI / 14.05.2025

Doc. Q:\D18\R440Transcripcio\CDSI\14CDSI\

Fitxer 14CDSI1

XV legislatura · tercer període · sèrie C · número ****

Comissió de Drets Socials i Inclusió

Sessió 14, dimecres 14 de maig de 2025

Presidència de la I. Sra. Noemí Nieto i Fumanal

Sessió 14 de la CDSI

La sessió de la Comissió de Drets Socials i Inclusió (CDSI) s'obre a ****. Presideix Noemí Nieto i Fumanal, acompanyada del vicepresident, Jordi Viñas i Xifra, i del secretari, Guillem Mateo Sellas. Assisteix la Mesa la lletrada Clara Marsan Raventós.

Hi són presents [Judit Alcalá González](#), [Mario García Gómez](#), [Susana Martínez Heredia](#) i [Mónica Ríos García](#), pel G. P. Socialistes i Units per Avançar; [Ennatu Domingo i Soler](#), [Isaac Padrós i Suarez](#) i [David Saldoni i de Tena](#), pel G. P. de Junts; [Najat Driouech Ben Moussa](#) i [Tània Verge Mestre](#), pel G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya; [Montserrat Berenguer Messeguer](#) i [M. Belén Pajares Ribas](#), pel G. P. del Partit Popular de Catalunya; [María Elisa García Fuster](#), pel G. P. de VOX en Cataluña; [Núria Lozano Montoya](#), pel G. P. Comuns; [Maria Pilar Castillejo Medina](#), pel G. P. de la Candidatura d'Unitat Popular - Defensem la Terra, i [Sílvia Orriols Serra](#), pel G. Mixt[membres comissió].

[Assisteix] a aquesta sessió [assistents].

ORDRE DEL DIA DE LA CONVOCATÒRIA

1. Compareixença del secretari general de Drets Socials i Inclusió davant la Comissió de Drets Socials i Inclusió per a informar sobre les dades de pobresa i exclusió de l'Enquesta de condicions de vida de l'Institut d'Estadística de Catalunya i per a exposar les línies d'actuació previstes (tram. 357-00045/15).
2. Compareixença del secretari general de Drets Socials i Inclusió davant la Comissió de Drets Socials i Inclusió per a informar sobre els darrers esdeveniments a l'aeroport de Barcelona - el Prat amb relació a l'operatiu de desallotjament de persones sense llar (tram. 357-00511/15).
3. Compareixença d'una representació de Càritas Catalunya davant la Comissió de Drets Socials i Inclusió per a presentar la memòria corresponent al 2023 (tram. 357-00361/15).
4. Compareixença d'una representació de Càritas Diocesana de Barcelona davant la Comissió de Drets Socials i Inclusió per a presentar l'informe "Exclusió compartida. Viure en una habitació en un context d'exclusió residencial i social" (tram. 357-00374/15).
5. Compareixença de representants del Grup de Suport a les Persones sense Sostre i Badalona Acull davant la Comissió de Drets Socials i Inclusió per a informar sobre la situació del sensellarisme a Badalona i la tasca del Grup de Suport (tram. 357-00372/15).

La presidenta

Bon dia. Han passat cinc minuts de les deu, donaríem per començada la comissió.

A petició dels portaveus d'aquesta comissió, s'ha demanat fer un minut de silenci en honor a l'Enric Morist, que el vam perdre just fa una setmana, president de la Taula del Tercer Sector, i que fa poc ens visitava, no?, per explicar aquesta llei. Doncs fem un minut de silenci en honor a tota la seva trajectòria per la lluita social i els drets d'igualtat.

(La cambra fa un minut de silenci. Aplaudiments.)

D'acord. Em sembla que hi ha alguna substitució. Si ens podeu comunicar de cada grup, si us plau?

Ennatu Domingo i Soler

Gràcies, presidenta. El diputat Joan Canadell substituirà el diputat Isaac Padrós.

Mónica Ríos García

Sí, també. Gràcies, presidenta. Bon dia a tothom. Nosaltres tenim dos substitucions. A les onze haurà de marxar el company diputat secretari de la Mesa, Guillem Mateo, que serà substituït per la Conchi Jiménez. I en el punt 5 s'incorporarà la diputada Andrea Zapata, per substanciar aquest punt, que substituirà el diputat Mario García.

Moltíssimes gràcies.

Najat Driouech Ben Moussa

Bon dia, gràcies, presidenta. Nosaltres, en la darrera part de la comissió, vindrà la companya diputada Ana Balsera en substitució del diputat Jordi Viñas, que no hi serà avui al llarg de la comissió.

La presidenta

Perfecte. Abans també hauríem de..., a petició també dels portaveus, he vist que s'ha elaborat ja la ponència de la proposició de llei de la renda garantida de la ciutadania sobre les propostes d'audiències. Ja tenim tot el llistat i, si esteu d'acord, passarem a fer aquesta votació d'aquest llistat de totes les audiències, el punt número 6 de l'ordre del dia. Encara que ja em sembla que no podeu estar tots, al final, però serà una persona només.

Mónica Ríos García

Sí, presidenta, per nosaltres cap problema que es voti ara, eh? Ja ens va bé.

(Veus de fons.)

La presidenta

És la modificació de l'ordre, per afegir un sisè punt. *(Veus de fons.)* No, bé, m'estava mirant la Maria Elisa, que ha de marxar a les dotze, però, bé, per un vot no canviarà el resultat. Per tant, si us sembla, alterem l'ordre del dia i afegim un sisè punt per parlar d'aquest tema, de les audiències de la llei de la renda garantida. Perfecte.

Compareixences

357-00045/15 i 357-00511/15

Ara sí que ja començaríem pel primer punt, amb la compareixença del secretari general de Drets Socials per informar sobre les dades de pobresa i exclusió de l'Enquesta de condicions de vida de l'Institut d'Estadística de Catalunya, sol·licitada pel Partit Popular.

Aprofitarem per fer, conjuntament, un altre punt demanat, que també es sol·licitava la seva presència, i el segon punt serà per informar sobre els darrers esdeveniments a l'aeroport de Barcelona - el Prat amb relació a l'operatiu de desallotjament de persones sense llar. D'acord?

(María Elisa García Fuster demana per parlar.)

María Elisa García Fuster

Perdón, ¿hemos dicho que votamos ahora?

La presidenta

Votamos después. Ara he demanat si estàveu d'acord a afegir un sisè punt.

Si podem anar a buscar...

(Pausa.)

La presidenta

(Per raons tècniques, no han quedat enregistrats els primers mots de la intervenció de la presidenta.) ...que tenim una dificultat en la presentació, perquè ho puguin seguir a la pantalla d'aquí davant. La gran, sí, que no hi ha problema. *(Veus de fons. Pausa.)*

Donem la benvinguda al secretari general.

Recordem els temps, com ja hem dit, són dos punts i, per tant, el convidat té quaranta minuts i cada grup parlamentari tindrà cinc minuts cadascú per poder parlar dels dos temes. I després tindreu un altre cop deu minuts més per poder respondre o fer qualsevol comentari.

Raúl Moreno Montaña (secretari general de Drets Socials i Inclusió)

Moltes gràcies, presidenta. Bon dia, senyores i senyors diputats.

Avui comparec aquí en petició de dos grups parlamentaris per parlar de dos temes diferents. Un és l'Enquesta de condicions de vida de l'any 2024 i l'altre és la situació de l'aeroport, de les persones sensellarisme que viuen a l'aeroport, que estan a l'aeroport.

Abans de començar, volia expressar també, per part del Govern de la Generalitat de Catalunya i de la Conselleria de Drets Socials i Inclusió, tota la nostra solidaritat i el nostre afecte a l'Enric Morist, el president de la Taula del Tercer Sector, que ens va deixar ara fa uns dies, i per a nosaltres doncs ha estat una molt mala notícia d'una persona molt col·laboradora, molt defensora del sector social a Catalunya i que ha col·laborat no només amb aquest Govern, sinó amb governs anteriors en la lluita contra les desigualtats i en pro de les persones més vulnerables.

(L'exposició de l'orador és acompanyada d'una projecció de xarts, els quals poden ésser consultats a l'expedient de la comissió.)

Dit això, començaríem amb la primera compareixença per valorar l'Enquesta de condicions de vida del 2024. Farem un repàs, veuen aquí molts punts, però intentaré ser ràpid des del punt de vista dels resultats, perquè és una enquesta que es pot consultar i que vostès poden treure algunes de les conclusions de la pròpia enquesta.

L'Enquesta de condicions de vida, com saben vostès, mesura la incidència i la composició de la pobresa mitjançant l'establiment d'un llindar de risc de pobresa i, a més, aporta dades sobre les privacions de les llars, les limitacions per les activitats de la vida diària de la població, les condicions dels habitatges, l'indicador de risc de pobresa o exclusió social i l'indicador de benestar, segons el grau de satisfacció global amb la vida i de confiança també amb altres persones.

Aquesta és una estadística anual harmonitzada en l'àmbit europeu que realitzen conjuntament l'IDESCAT i l'INE, que s'inclou en el Programa Anual d'Actuació Estadística aprovat pel Govern de la Generalitat.

L'IDESCAT és l'organisme responsable i, a més a més, el Departament de Drets Socials i Inclusió és un dels organismes col·laboradors. De fet, el Departament de Drets Socials fa una aportació econòmica per contribuir a l'ampliació de la mostra que l'IDESCAT fa a Catalunya. De fet, aquest any, 2025, aquesta aportació

econòmica és de 73.000 euros, que es manté la mateixa aportació econòmica que vam fer l'any 2024.

Fem, per tant, un breu recorregut per algun dels resultats més destacats. El 2024, el vint-i-quatre per cent de la població es troba en risc de pobresa o exclusió social. Són dades...

Fitxer 2

...fetes amb la renda de l'any 2023.

Des del 2020, la taxa a Catalunya disminueix lleugerament, però de manera constant, amb una reducció acumulada de 2,7 per cent. La reducció d'enguany és de 0,4 punts, però, per contra, el darrer any ha augmentat el nombre de persones que es troben en aquesta situació en 34.000 persones més.

Cal advertir, però, que la taxa AROPE va més enllà de la visió estrictament monetària i recull tres factors diferents. Per una banda, la població que es troba en situació de risc de pobresa. Per l'altra, la proporció de la població en situació de privació material i social severa. I, per l'altra banda, també, aquelles llars que viuen amb una intensitat de treball molt baixa.

La suma ponderada d'aquests tres factors dona lloc a aquest indicador de pobresa compost i la taxa de risc de pobresa o exclusió social és un indicador que s'ha anat consolidant en els darrers anys i que s'inclou també l'Estratègia de desenvolupament sostenible de l'Agenda 2030.

Catalunya, quant a la taxa AROPE, es troba per sota de la mitjana espanyola i per sobre de la mitjana europea.

Les dones presenten una taxa AROPE d'un 1,3 punt superior a la dels homes. I tot i que encara està per sobre dels homes, val a dir que des de l'any 2023 les dones presentaven una taxa de 3,1 punt superior. És a dir, mica en mica, amb el pas del temps, la diferència o la feminització de la pobresa s'ha anat reduint lleugerament, però cada vegada hi ha més igualtat entre la pobresa que afecta a les dones i la que afecta als homes.

I quant a grups d'edat, es repeteix l'estructura clàssica, la pobresa afecta més a la població menor de setze anys, el que anomenem pobresa infantil, i després m'hi referiré, i en menor mesura a la gent gran, fruit, entre altres elements, pels efectes correctors de les transferències, que després també hi incidiré.

Pel que fa als components de la taxa AROPE, tant la taxa de risc de pobresa com la de baixa intensitat en el treball i la privació material i social severa es redueixen lleugerament, amb major resistència, pel que fa a la privació material i social severa, que fluctua des de l'any de la pandèmia.

El 17,4 per cent de la població de Catalunya viu en llars que ingressen menys de 13.311 euros l'any. Aquesta taxa va disminuint des de l'any 2020, on es va incrementar significativament i estem, en aquests moments, per sota de nivells pre pandèmics. Afecta més les dones que els homes i molt significativament a la població de nacionalitat estrangera i en molta menor mesura a la població de nacionalitat espanyola.

Cap novetat, per tant, respecte a l'afirmació que la pobresa afecta molt més les persones d'origen estranger que a la població de nacionalitat espanyola i, per tant, caldrà tenir en compte aquest aspecte a l'hora de dissenyar polítiques que redueixin la bretxa econòmica.

Ara bé, l'enquesta de condicions de vida ens indica la importància de les transferències socials i com aquestes impacten en els grups d'edat. Sense l'efecte de les pensions i altres transferències, la població més pobre seria la de més de seixanta-cinc anys. L'efecte de les pensions redueix en un seixanta-cinc per cent en aquest sector de la població. És la política pública més destacada i anivelladora del nostre sistema social i, d'aquí, la importància de mantenir-les, d'enfortir el sistema públic de pensions i de millorar la seva quantia.

Per contra, tenim un important problema en els menors de divuit anys. L'efecte de la reducció del risc de pobresa és només d'un 9,1 per cent.

En general, sense pensions, sense el nostre sistema de protecció actual, amb totes les deficiències però també amb totes les seves virtuts, el quaranta per cent de la població podria viure en risc de pobresa. A Espanya, els impostos i les prestacions redueixen la desigualtat en un 32,5 per cent. Insisteixo, són els elements que més

influeixen en la reducció de les desigualtats, tot i que menys que el que ho fa a la mitjana de la Unió Europea.

La nostra manera de redistribuir, la nostra manera d'ingressar i de redistribuir els impostos té un comportament molt important en la reducció de la desigualtat, però no com ho fa la distribució que es fa en el conjunt d'impostos i de prestacions de la Unió Europea.

El paràmetre que menys positiu, en tot cas, de l'Enquesta és la privació material i social severa, que es calcula en funció de tretze ítems, entre els quals es troben ítems tan diversos com: persones que puguin anar de vacances almenys una setmana a l'any, que es puguin permetre fer un àpat de carn, de pollastre o de peix almenys cada dos dies, que puguin mantenir l'habitatge a una temperatura adequada, que puguin afrontar despeses imprevistes... Hi ha tretze ítems que són els que han de respondre les persones que estan en aquesta Enquesta.

I per tant... Passem a la següent diapositiva. El 9,4 per cent de la població catalana no es pot permetre set dels tretze ítems que es pregunten i, per tant, es consideren que són famílies, són persones en situació de privació material i social severa.

És quelcom que afecta més les dones i que s'ha anat incrementant en els darrers anys. Aquesta dada ens recorda la necessitat d'endegar polítiques preventives que evitin que les persones i les famílies entrin en situacions de pobresa estructural, de privació material severa perquè sortir d'aquestes situacions de pobresa estructural és molt més difícil que no si ho fem a través de polítiques preventives.

Un cop que aquestes persones entren en aquesta situació, la seva capacitat de sortir és molt reduïda i l'esforç per part de l'Administració, del tercer sector i de tot el conjunt de dispositius socials s'ha de redoblar per aconseguir que aquestes persones surtin d'aquesta situació.

Novament, la població estrangera està molt més afectada per aquesta privació material i social severa. El 56,9 per cent de la població amb nacionalitat espanyola no té cap tipus d'aquestes tretze privacions.

Pel que fa al mercat de treball i la baixa intensitat, la millora del mercat de treball a Espanya té un impacte directe en la reducció del paràmetre de baixa intensitat de

treball. Aquest indicador mesura l'índex de les llars en les quals els seus membres en edat de treballar ho van fer menys del vint per cent del total del seu potencial de treball. Hi ha una davallada important de la població menor de seixanta-cinc anys que viu en llars amb baixa intensitat de treball. Catalunya millora les mitjanes europees i espanyoles. Una reducció que també es dona, però molt moderadament, entre els menors de divuit anys.

Per altra banda, a Catalunya s'observa una lleugera diferència entre la població que té fills dependents, s'entén per fills dependents aquells que tenen menys de vint-i-quatre anys que viuen al nucli familiar i que són dependents econòmicament dels seus pares, de la població que no té fills dependents, sent aquests els que més manifesten que tenen certes facilitats per arribar a fi de més. És a dir, les famílies amb fills dependents arriben a final de mes millor que aquelles que no en tenen.

Si agrupem les sis categories en dos grans blocs, que manifesten facilitats i que manifesten dificultats per arribar a fi de més, podem observar com les famílies, en general, han millorat la seva situació en comparació a l'any 2022, un punt percentual, eh? Arribant als 52,2 per cent d'enquestats que manifesten certes facilitats per arribar a final de mes que l'any 2024.

I en comparació amb l'any 2023, la població que manifesta que té facilitats per arribar a finals de mes de l'any 2024 disminueix 0,9 punts percentuals.

Tenint en compte que amb l'índex de Gini podem observar la desigualtat econòmica de la població d'un territori específic, observem com a Catalunya hi ha una disminució progressiva de la desigualtat en els seus ciutadans, arribant a un vint-i-nou per cent el 2024, fet que fa que estigui per sota de la mitjana de l'Estat espanyol, que és d'un 31,2 per cent, i de la mitjana de la Unió Europea, que és un 29,6 per cent el 2023.

Un altre dels indicadors per observar la desigualtat de la distribució personal de la renda és la relació de desigualtat S80/S20, on es pot veure la relació del vint per cent de la població amb ingressos més elevats i la del vint per cent amb ingressos més baixos.

Amb el pas dels anys també veiem una certa millora en l'índex, arribant a un 4,6 l'any 2024. Són quatre dècimes menys en comparació amb el període del 2023,

situant-se així per sota de la mitjana de l'Estat espanyol i de la mitjana de la Unió Europea.

Catalunya, l'any 2024, va assolir una puntuació del grau de satisfacció amb la vida del 7,2, una valoració que és igual tant en homes com en dones. I, per l'altre costat, hi ha una lleugera diferència entre les dones en el grau de confiança en les altres persones, arribant a valoracions del 6,4 respecte al 6,2. Hi ha poca variació en aquests indicadors respecte a anys anteriors.

Quan observem els graus de satisfacció per composició de la llar, s'observa com les famílies de dos adults amb un fill dependent o més d'un i les altres llars amb fills dependents són les que tenen una mitjana de grau de satisfacció global amb la vida més elevada. Les llars unipersonals, sense fills, són les persones que manifesten tindre un grau de satisfacció global amb la vida més inferior que el de l'any 2024.

Pel que fa al grau de confiança en les altres persones, observem que l'any 2024 hi ha unes mitjanes molt semblants entre els col·lectius, fent que la valoració mitjana més elevada, del 6,4, només estigui tres dècimes per sobre de la valoració mitjana més baixa, el que fa que no hi hagi gaires diferències segons si la composició de la llar té fills o no dependents, o si és una llar composta per un adult, dos adults o altres.

Per tant, algunes de les conclusions d'aquesta enquesta de condicions de vida. La renda de les llars va ser de 4.959 euros i la renda per persona va ser de 16.546 euros. La taxa AROPE i la taxa de risc de pobresa milloren a Catalunya respecte a l'any 2024. També millora la taxa de persones que viuen en llars amb baixa intensitat de treball.

Ara bé, la desigualtat a Catalunya és persistent i és estructural. Tot i algunes millores recents, l'índex de Gini i la taxa S80/S20 mostren que la desigualtat de renda continua sent alta, amb una forta concentració de la riquesa en l'u per cent més ric de la població.

La pobresa infantil és alarmant i va en augment. Afecta el 34,7 per cent dels menors a Catalunya, una de les taxes més altes d'Europa i perpetua la pobresa al llarg del termini en termes educatius, en termes de salut i d'oportunitats laborals.

Les famílies amb fills dependents, especialment les monoparentals, tenen més risc de pobresa o exclusió social que les llars sense fills dependents.

Les transferències socials tenen un efecte important en la reducció de les taxes de risc de pobresa, principalment en les persones de més de seixanta-cinc anys, però el seu impacte és relativament baix en la població menor de divuit anys.

El sistema fiscal és insuficientment redistributiu. A Espanya, els impostos i les prestacions redueixen la desigualtat en un 32,5 per cent, per sota de la mitjana de la Unió Europea, que el redueix en un quaranta per cent.

Les persones amb nacionalitat estrangera tenen més risc de pobresa o exclusió social, si bé els resultats milloren respecte a anys anteriors.

L'origen familiar condiciona profundament les oportunitats de vida. Només un dotze per cent dels fills de famílies pobres accedeixen a rendes altes, fet que evidencia la manca d'igualtat real d'oportunitats i l'existència d'una loteria del naixement. La mobilitat social és baixa. Les persones nascudes en famílies pobres tenen moltes més dificultats per millorar la seva situació que aquelles nascudes en entorns benestants.

I pel que fa a la desigualtat, els indicadors, efectivament, milloren. L'índex de Gini ha baixat gairebé un punt, l'S80/S20 també, quatre dècimes. I tot i la suau tendència a la baixa, un país desenvolupat com Catalunya, capaç de generar prosperitat, ha de ser capaç de distribuir-la.

L'habitatge és un motor central o és el motor central de la desigualtat. La diferència entre propietaris i llogaters, l'herència immobiliària i la càrrega de lloguers creen bretxes intergeneracionals i socials que accentuen la desigualtat.

Per tant, i vaig acabant, el Govern de Salvador Illa, el Govern de Catalunya, ha desplegat diverses polítiques per reduir les desigualtats socials a Catalunya, i a continuació faré un resum ràpid de quines han estat aquestes mesures.

La primera, que fa referència a la construcció dels habitatges. Construcció de cinquanta mil habitatges públics de lloguer. Aquesta és la intenció del Govern. Amb una inversió de 4.400 milions d'euros, el Govern ja ha iniciat la construcció de 21.286 pisos gràcies a la cessió de 665 solars per part de 226 municipis. Iniciem tot el tràmit

administratiu per posar a disposició aquests solars dels promotors dels ajuntaments per construir un parc d'habitatge públic de lloguer que permeti tenir una bossa d'habitatge capaç de competir quant als preus amb el mercat privat. Un vint-i-cinc d'aquests es destinaran a joves menors de trenta-cinc anys i un vuit per cent a persones en situació de vulnerabilitat.

La recuperació de les àrees residencials estratègiques, que s'han reactivat per facilitar la construcció d'habitatge assequible, especialment a l'àrea metropolitana de Barcelona, on la demanda és més alta.

Dimarts, el Govern aprovarà el que vam anunciar ahir, que és el Pla d'acció 2025 i l'Estratègia 2025-2030 contra la pobresa infantil, amb una dotació de set-cents milions d'euros. Aquest pla aborda set eixos estratègics per intentar reduir la pobresa infantil: pel que fa a les prestacions als ajuts, educació, alimentació saludable, salut, habitatge, pobresa energètica, ocupabilitat de les famílies amb risc amb infants a càrrec i un eix transversal d'avaluació i de transferència de les polítiques públiques.

L'ampliació de la renda garantida de la ciutadania i l'ingrés mínim vital saben vostès que el Govern gestionarà de forma conjunta la renda garantida i l'ingrés mínim vital i que tenim la voluntat d'expressar al màxim els avantatges que ofereix l'ingrés mínim vital pel que fa a les prestacions socials que tenen a la infància en el seu objectiu.

Estem treballant també la reforma del sistema de prestacions socials per fer-les més efectives, més interoperables, més senzilles per part de la ciutadania...

Fitxer 3

...amb l'objectiu d'arribar a més col·lectius en situació de vulnerabilitat.

Hem posat en marxa un grup d'experts, el CETIS, que ens permetrà analitzar les polítiques socials de Catalunya, no només les que tenim en aquests moments, sinó tenir una mirada de futur que ens permeti dissenyar quin és el nostre sistema de protecció en els pròxims anys.

També s'ha acordat una rebaixa de l'IRPF per a les rendes inferiors a 33.000 euros. Amb aquesta mesura el que es busca és alleugerir la càrrega fiscal de les rendes més baixes i mitjanes fomentant la prosperitat compartida.

Hem presentat un pla de xoc per fer front a les llistes d'espera per rebre una prestació de dependència o discapacitat.

Hem signat l'acord per abordar les situacions de sensellarisme amb l'aeroport, i després m'hi referiré de manera extensa, però també amb la redefinició del contracte programa de serveis socials amb els ajuntaments.

De fet, en el pròxim ple, vostès tenen la discussió de l'esmena de la totalitat de la proposició de llei per a l'erradicació del sensellarisme i, per tant, aquí la tasca del Parlament i també de l'executiu serà fonamental per reduir aquest problema, que és un problema important de país.

I, finalment, també destacar el pla d'inversió de 18.500 milions d'euros, del 25 al 30, que el que permetrà serà inversió directa, i 4.800 milions en crèdits, en infraestructures, en modernització productiva, en coneixement, en bon govern i en igualtat d'oportunitats per continuar generant prosperitat amb l'objectiu que aquesta pugui ser redistribuïda en el conjunt de la població que més ho necessita.

Jo, si els sembla, ho deixaria aquí, aprofitant aquests vint minuts. I entro, presidenta, al següent tema. Sí?

(Veus de fons. Pausa.)

Bé, pel que fa a la compareixença sol·licitada pel Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana, passo a detallar-los les actuacions que des del Departament de Drets Socials i Inclusió s'han portat a terme per atendre les persones en situació de sensellarisme, que estan ubicades a l'aeroport Josep Tarradellas de Barcelona - el Prat.

Per fer-ho, situaré breument el marc competencial pel que fa a les administracions implicades, també un breu repàs per la cronologia de les actuacions més destacades. Crec que val la pena conèixer que aquest tipus d'actuació té un històric darrere que permet entendre la situació actual.

Entrarem també, específicament, en l'operatiu desplegat entre el 25 i el 27 de febrer. El resultat de la diagnosi feta des d'aquell moment fins ara, i que ens donarà la foto de la situació de les persones que dormen a l'aeroport. I la situació actual, el compromís de finançament i la proposta d'actuació.

Des del punt de vista del marc competencial. La Generalitat de Catalunya, a través de l'Estatut d'Autonomia de Catalunya com de la Llei de Serveis Socials, és l'encarregada de regular, d'ordenar els serveis socials, d'aprovar els plans per a col·lectius en situació de pobresa, així com cooperar amb els municipis i altres ens locals, fomentant fórmules de gestió conjunta.

Per altra banda, són els ens locals els que tenen atribuïda la competència en matèria de sensellerisme, segons l'Estatut d'Autonomia, quan parla de prestar serveis en atenció a les persones, també a través del Decret de 2023, però també pel que marca la Llei de Serveis Socials. Són els encarregats de realitzar actuacions preventives i el tractament de les situacions de necessitat social, d'inserció social i de gestionar les prestacions d'urgència social. Les competències en matèria de sensellerisme són dels ens locals.

Ara bé, aquest Govern considera que la lluita contra el sensellerisme és una responsabilitat pública indelegable i volem assumir de forma compartida amb els ajuntaments el lideratge institucional i estratègic en la coordinació de les polítiques de prevenció i atenció. Tenim la instrucció clara, per part del president de la Generalitat, de treballar plegats amb els municipis de Catalunya i així ho estem fent i ho farem.

El Govern finança les polítiques de lluita contra el sensellerisme a través del contracte programa de serveis socials amb els ajuntaments, amb un import anual de quinze milions d'euros per tal que puguin desenvolupar les seves competències.

Però estem en disposició dels ajuntaments i estem, de fet, parlant amb ells, amb la Federació de Municipis de Catalunya, amb l'Associació Catalana de Municipis, amb les quatre diputacions i amb l'Ajuntament de Barcelona en la redefinició del contracte programat, també pel que fa a les polítiques d'erradicació del sensellerisme.

Entrem ara en la cronologia de les situacions destacades. Com deia, les intervencions a l'aeroport del Prat venen de lluny. L'any 2011, el Departament, aleshores de Benestar Social i Famílies, va constituir un grup de treball amb l'Ajuntament de Barcelona, l'Ajuntament del Prat del Llobregat i AENA per analitzar la situació davant la presència de persones vulnerables a les instal·lacions de l'aeroport.

Seguidament, es va encarregar una diagnosi de la situació, que va acabar amb la creació d'un equip de dos professionals coordinats per l'Ajuntament de Barcelona que, a partir de novembre de 2011, inicien la intervenció i l'acompanyament social a l'aeroport del Prat.

Després de la introducció de les fitxes de sensellerisme dins del contracte programa de Serveis Socials, la Generalitat, l'any 2022, deixa de finançar directament els equips d'intervenció. Tot i així, l'Ajuntament de Barcelona continua prestant servei, que es retira definitivament el desembre del 2023, davant la inestabilitat jurídica d'estar prestant serveis fora del seu terme municipal i sense el finançament de la Generalitat de Catalunya d'aquells moments.

Des del gener de 2024 no existeix cap servei d'acompanyament social de l'aeroport Josep Tarradellas Barcelona - el Prat i les administracions són incapaces de trobar un acord per recuperar aquest servei. Aquesta és la base sobre la que va haver de treballar aquest nou Govern.

El mes d'octubre iniciem les reunions del grup de treball al més alt nivell entre l'Ajuntament de Barcelona, el Prat del Llobregat i representants d'AENA. A més de diverses reunions tècniques, l'objectiu en aquestes reunions era cercar l'acord i el finançament necessari per atendre correctament les persones que pernocten a l'aeroport. En el mentrestant, aquest grup de treball s'ha anat reunint també per abordar els casos més urgents que es produïen a l'aeroport.

Pel que fa a l'operatiu, l'operatiu desplegat el 25 i el 27 de febrer. En el marc del grup de treball, el febrer del 2025, AENA ens comunica la voluntat d'encetar tasques de neteja a l'aeroport, incloses les zones on es situen les persones sense sostre.

Per altra banda, Mossos d'Esquadra informa de l'increment de delictes a l'aeroport en els darrers mesos, que obliguen a duplicar els efectius de seguretat, detectant incidents amb treballadors i viatgers, però també entre les pròpies persones sense llar.

L'objectiu d'aquest operatiu és, per tant, garantir les condicions higièniques òptimes de les instal·lacions de l'aeroport, tant per als viatgers, els treballadors com les persones que hi pernocten i, a la vegada, reduir les persones amb perfil delinqüencial. Cal tenir en compte que els aeroports són infraestructures

dissenyades i gestionades per la seva funció, no per habitar-hi. És una infraestructura crítica i en les actuacions de seguretat i neteja s'ha de tenir en compte aquest aspecte de seguretat.

En aquest context, el Departament de Drets Socials i Inclusió, seguint la decisió del gestor de l'aeroport, d'AENA, coordina l'acompanyament social en la sortida temporal d'aquestes persones fora de la terminal, amb el Servei d'Emergències Mèdiques, amb Mossos d'Esquadra, amb el CUESB, amb l'Ajuntament del Prat i AENA, amb l'objectiu d'informar les persones afectades que després de la neteja podran tornar a la terminal, derivar-los als recursos que necessitin, en el cas que ho sol·licitin, i valorar possibles situacions d'urgència.

Durant les dues jornades es desplacen a les dependències de l'aeroport dos professionals del CUESB, un professional de l'Ajuntament del Prat, una unitat del Servei d'Emergències Mèdiques i el dispositiu de Mossos d'Esquadra.

I afegeixo també, es desplacen i són, presencialment, durant aquest operatiu la secretària d'Afers Socials i Família, Carolina Homar, que m'acompanya avui, la directora general del Servei Socials, Anna Vila, que també ens acompanya avui, i la sotsdirectora dels Serveis Socials, la senyora Marta Massagué, per supervisar, directament, allà mateix l'operatiu.

Un dispositiu que dura tres hores –tres hores–, que desplaça, aproximadament, cent seixanta persones a l'exterior de la terminal i que van poder retornar a l'interior. L'equip d'intervenció social va fer una derivació a l'Hospital de Bellvitge, amb alta aquell mateix dia, i quatre orientacions socials.

El seixanta per cent de les persones que van marxar de l'aeroport i que no es van esperar durant les tres hores, el dispositiu va retornar a l'aeroport quaranta-vuit hores després.

En conclusió, el dispositiu es va portar a terme sense incidents, amb un dispositiu social de suport que va actuar durant les dues nits en què es va produir, que es va procedir a la higienització dels espais i que les persones en situació de sensellarisme van poder tornar a la terminal aquella mateixa nit.

Posteriorment al dispositiu, el Departament de Drets Socials i Inclusió també i l'Ajuntament de Barcelona, per la seva part, van mantenir diverses reunions tècniques amb entitats del tercer sector en l'àmbit del sensellarisme.

En el cas de Drets Socials i Inclusió, amb la Taula del tercer sector i amb ECAS per comentar el dispositiu portat a terme i dissenyar intervencions posteriors, que es van concretar en la posada en marxa, una setmana després, d'un dispositiu de professionals per a fer una diagnosi que marqués les línies d'actuació del dispositiu permanent que es romandrà fix durant tot l'any a l'aeroport del Prat i que després desgranaré.

Vam seguir exactament el mateix camí que es va fer servir l'any 2011, fer primer una diagnosi per concretar un dispositiu permanent posterior.

Des de llavors, un equip format per dues persones contractades pel Departament de Drets Socials i Inclusió han analitzat la tipologia de persones que pernocten a l'aeroport. Han elaborat un cens i han identificat les diverses patologies, orígens i intervencions que requereixen, i aquests són els resultats que hem obtingut.

En aquesta gràfica poden observar l'evolució de la presència de persones sense llar des de l'any 2012 fins a l'actualitat, fruit d'aquell primer dispositiu i de la diagnosi feta recentment per aquest Govern.

Passem de les vuitanta-dos persones detectades l'any 2012 fins a les cent vuit detectades recentment. Veuran que hi ha un increment sostingut mentre hi ha presència del dispositiu d'acompanyament social. I l'increment important es produeix l'any 2023, amb 177 persones, coincidint amb la desaparició d'aquest dispositiu.

Un fet que posa de relleu la importància de la intervenció social en aquest tipus de col·lectius i del poder de l'acompanyament en situacions de vulnerabilitat. D'aquí que vulguem recuperar aquest dispositiu.

Per altra banda, la presència d'homes és més alta que la de dones.

Per la diagnosi, s'ha seleccionat una mostra de setanta-tres persones sobre les cent vuit identificades, tot i que les persones detectades en el total han estat de 156. Un setanta-cinc per cent dels quals són homes i un vint-i-cinc per cent dones.

Majoritàriament, de nacionalitat estrangera, però també amb un quaranta-cinc per cent de persones de nacionalitat espanyola.

Majoritàriament, són persones adultes, entre cinquanta-u i seixanta anys, seguit de persones de més de seixanta anys.

Una majoria d'elles, un seixanta-cinc per cent, estan en situació administrativa regular. Molt per sobre d'un vint-i-dos per cent que estan en una situació administrativa irregular i un 13,7 per cent a les que no s'ha pogut identificar la seva situació.

Més de la meitat d'elles no tenen referent social. Això dificulta molt la intervenció. Són persones que estan fora dels circuits dels serveis socials, no vinculades a cap servei i per les quals cal un acompanyament més acurat per tal de poder encetar un acompanyament social que permeti donar-los eines per millorar la seva situació. No disposen de referent social, tot i que el 54,8 per cent tenen padró vigent, ja sigui a la ciutat de Barcelona o a altres poblacions.

Per què han acabat a l'aeroport? Les causes més comuns són per causes sociolaborals, manca de feina, de xarxa social, familiar o de recursos econòmics. Però hi ha una forta presència també de persones amb problemes de salut mental o amb problemes de salut, i en menor mesura problemes d'addiccions, manca d'hàbits o per causes administratives.

No se'ns escapa... Passem a la següent? No se'ns escapa que darrere de les situacions de sensellerisme existeixen problemes evidents relacionats amb la salut mental. El quaranta-dos per cent de les persones tenen indicis de trastorns mentals, que afecta a més de la meitat de les persones, i en menor mesura als homes.

Aquest és un recull de les principals dades de la diagnosi feta des del primer dispositiu de febrer fins ara i que ens ha permès dissenyar el dispositiu permanent que s'instal·larà a l'aeroport Josep Tarradellas Barcelona - el Prat.

Respecte a la situació i les properes passes. El Govern de Catalunya mitjançant el Departament de Drets Socials i Inclusió, amb l'acord de l'Ajuntament de Barcelona, l'Ajuntament del Prat i AENA, estan en condicions d'implementar un pla d'actuació integral destinat a donar resposta a la presència creixent de persones en situació de

vulnerabilitat a l'aeroport. Volem garantir una atenció social d'urgència, cobrir les seves necessitats bàsiques i fer l'acompanyament i les derivacions pertinents.

AENA posarà a disposició dels professionals la infraestructura bàsica i de serveis que necessitin.

L'Ajuntament de Barcelona s'encarregarà de la intervenció de les terminals T1 i T2 de l'aeroport i els pàrquings. Aportarà dos educadors socials i els professionals per fer les coordinacions i es compromet a articular els recursos socials necessaris per les persones vinculades al municipi de Barcelona.

L'Ajuntament del Prat facilitarà el suport tècnic mitjançant un equip de proximitat, contractarà un professional que es dedicarà de forma exclusiva a la diagnosi i a la intervenció social i articularà també els recursos necessaris per a aquelles persones vinculades al municipi del Prat del Llobregat que estiguin...

Fitxer 4

...a l'aeroport o als seus entorns.

Finalment, el Departament de Drets Socials i Inclusió liderarà la taula tècnica del projecte, coordinarà les actuacions amb altres departaments de la Generalitat de Catalunya, Salut, Interior, Seguretat Pública, i així com d'altres administracions i actors i finançarà tot el projecte amb una aportació de 516.600 euros per la contractació de professionals.

Pel que fa al finançament. Aquest import que el Govern destinarà a aquest projecte suposa un increment d'un 481 per cent respecte al que es dedicava l'any 2021.

Tenen en aquesta diapositiva les aportacions econòmiques que la Generalitat efectuava des de l'any 2011 i les aportacions que va fer entre l'any 2012 i 2021, de 88.800 euros anuals. Posteriorment, es va deixar de finançar directament, com he explicat abans, i ara l'aportació anual superarà el mig milió d'euros.

Amb la signatura d'aquest acord, les administracions públiques competents, junt amb AENA i amb el Govern de la Generalitat de Catalunya, volem donar una

resposta integral a les persones vulnerables de l'aeroport Josep Tarradellas Barcelona - el Prat.

I a partir de la intervenció que hem fet, d'aquesta diagnosi que hem fet, es poden extreure cinc conclusions destacables. Primer, reconeixement del sensellarisme com una responsabilitat pública indelegable. Tot i que les competències en matèria de sensellarisme són municipals, el Govern de Catalunya assumeix el lideratge institucional i estratègic compartit, reafirmant que la lluita contra el sensellarisme ha de ser una prioritat pública amb implicació directa de la Generalitat.

La recuperació de la coordinació institucional per afrontar el problema. El Govern ha restablert el grup de treball entre administracions i ha aconseguit un acord per la implementació d'un dispositiu permanent de suport social a l'aeroport, cosa que no existia des de gener del 2024.

Increment substancial del finançament per combatre el sensellarisme. El nou pla comptarà amb una aportació de 516.600 euros, un 481 per cent més que el pressupost destinat l'any 2021. Aquest augment demostra un compromís molt ferm amb l'atenció i l'acompanyament de les persones vulnerables.

La implementació d'un dispositiu permanent integral d'atenció social a l'aeroport que combini atenció social, higiene i seguretat. El nou dispositiu contempla reunions, contempla la creació d'un equip de diagnosi, intervencions, derivacions i coordinació entre les administracions, la implicació directa d'agents locals i nacionals i recursos específics per a cada municipi implicat.

I, finalment, el compromís amb una política social transformadora i no només reactiva. El Govern aposta per passar dels plans estratègics a accions concretes amb la voluntat de garantir drets, fomentar la inclusió social i garantir la cohesió. La participació del tercer sector i la diagnosi continua són peces clau en aquesta visió.

Hem recuperat la comunicació amb les administracions, ens hem posat al seu costat per donar una resposta conjunta a un fenomen molt complex, cada vegada més present a les nostres ciutats i pobles, en som plenament conscients. I d'aquí que continuem, de forma gairebé quinzenal, reunint-nos amb les entitats municipalistes, entitats supramunicipals i entitats especialitzades per tal d'aterrar l'estratègia contra el sensellarisme i passar d'uns magnífics documents a magnífiques concrecions

pràctiques, vetllant per portar a terme una intervenció social eficaç, professional i transformadora que garanteixi els drets de les persones en situació de sensellarisme, fomenti la seva inclusió social i garantir entre tots i totes la cohesió social que necessita el nostre país.

Moltes gràcies.

La presidenta

Moltes gràcies al senyor Raúl Moreno, secretari general de Drets Socials. Sí, ha finalitzat abans que s'acabés el temps. Doncs donaríem pas als grups proponentes. En el primer cas, seria el Partit Popular, Montse Berenguer, tu mateixa. Cinc minuts.

Montserrat Berenguer Messeguer

Bon dia. Gràcies, presidenta. Secretari general, directora general, secretària d'Afers Socials i Famílies, diputats i diputades.

Des del Partit Popular vam demanar aquesta compareixença perquè la pobresa i la xifra tan elevada de la qual parlem situa Catalunya com un dels territoris amb aquesta taxa i aquesta xifra més elevada.

Un tema cabdal del qual n'hem de parlar i per això demanàvem tindre una primera fotografia, perquè consideràvem que aquest document podria ser un bon punt de partida.

La xifra que avui se'ns ha donat, un vint-i-quatre per cent que es troba en risc de pobresa o exclusió social, any 2024, respecte un 24,4 de l'any anterior, 2023. Bé, jo, comentant i preguntant a doctors amb ciències exactes, em diuen que no és una rebaixa per a res significativa. Un estadístic seria, doncs, com a mínim, entre 0,60 i 0,80 i hauríem de partir almenys de trenta dades, fer un contrast d'hipòtesis, d'una mitjana i una desviació típica per dir que és mínimament considerable i estadísticament significatiu. Per tant, lleugerament significatiu a la baixa, doncs no soluciona.

En tot cas, estem parlant d'una pobresa, també hem dit, una pobresa estructural, i, per tant, aquesta línia prioritària del Govern d'actuar, de combatre la pobresa i, en especial la pobresa infantil, s'han anunciat diferents mesures. Parlen de redisseny

de les rendes garantides, d'habitatges públics, de la universalització de l'educació infantil de zero a tres anys, accés gratuït, activitats extraescolars i un llarg, etcètera.

D'acord amb tot plegat, molts dels que estem aquí, de tots els grups, doncs estem d'acord amb aquests pronunciaments i amb aquestes propostes, hi ha un ampli consens, però, senyor secretari, necessitem un calendari, necessitem una temporalització d'aquests objectius i un desplegament d'aquestes tasques a executar en diferents mesos i temporalitzacions. Sinó acabarem la legislatura i aquesta xifra continuarà sent igual o amb una rebaixa, torno a dir, significativament i estadísticament sense vàlua. Per tant, aquests objectius a la pràctica s'han d'executar i han de ser visibles i veure ja resultats, i estem a un any ja de la legislatura.

I aquest tema no és competència exclusiva de la Conselleria de Drets Socials i Inclusió, no sol ha de tindre en compte la consellera Martínez Bravo, és qüestió de competència de tots els departaments de la Generalitat, i amb això volem fer un petit apunt i que ho tinguin vostès clar i ho puguin defensar a la resta de consellers.

Per aquest motiu hem trobat a faltar un aspecte clau d'això i, llavors, sinó hauria d'haver una posterior compareixença, que el Govern ha de ser més valent també a l'hora d'estimular aquesta economia catalana més productiva, una inserció laboral de les persones en exclusió i amb una seguretat jurídica plena.

Han parlat d'aquesta inversió en habitatge protegit, que és cert que necessitem, però també aquests comptes de la Generalitat, si l'any passat vam destinar onze mil milions d'euros al sistema sanitari, sis mil més a l'educatiu, mentre que aquella inversió en l'àrea de drets socials no superava els quatre mil milions. Ja vaig dir-ho en una interpel·lació a la consellera i ho torno a dir aquí, el Departament de Drets Socials i Inclusió no pot continuar sent la ventafocs de la Generalitat de Catalunya. Sinó, no ficarem cap solució a res.

I aquí tenim efectes i conseqüències de la visió que s'ha tingut al llarg de molts anys en aquesta Administració i a Catalunya en polítiques socials, drets socials i de la infància en particular.

Per tant, no més demagògia, si us plau, anunciaments macos, «postureig», resultats visibles, i com més aviat millor, perquè Catalunya deixi estar, que això no surt aquí

però ho sabem, i mitjans de comunicació afins a vostès també ho diuen, Catalunya a la cua d'Europa i per darrere de Romania.

Per tant, jo voldria dir alguna pregunta i adreçar alguna pregunta, senyor secretari. Ara han anunciat aquests set-cents milions d'euros contra la pobresa. Per tant, aquest desglossament com es concreta, això? És a dir, com es mobilitzen aquests set-cents milions? Quina gestió es farà? Millor dit, quins serveis d'inspecció, registres, seguiment, avaluació d'estàndards de qualitat, controls exhaustius? Perquè sinó també hem de veure, és a dir, molta mobilització de milions, però hem d'arribar a qui hem d'arribar. Ni pagaments indeguts ni dades opaques, com ara mateix la DGAIA i altres «xiringuitos» que afloren. Per tant, rigor, transparència i deure com a servidors públics és el que demanem i prou fal·làcies.

No sé si..., a veure el temps com vaig? D'acord.

Quant a l'operativa del desallotjament de les persones sense llar que pernoctaven a l'aeroport del Prat, també és cert que persones sense llar és habitual que pernoctin en ferrocarrils, dins de caixers automàtics, xabolisme, refugis, ateses a aquestes inclemències, adversitats climatològiques que els suposa el carrer, però també com a espais per cercar una major seguretat davant d'atacs i violència.

Per això sabem i volem preguntar si, davant d'aquest diagnòstic, han contemplat també el fet que sabem que dones sense llar temen dormir al ras, tenen la temença a ser agredides, específicament, i ho direm, sexualment, i, per tant, opten per dormir en aeroports, hospitals o altres estacions de ferrocarrils.

Moltes gràcies.

La presidenta

Moltes gràcies, diputada Berenguer. Ara és el torn de paraula del segon grup proponent, d'Esquerra Republicana, Najat Driouech.

Najat Driouech Ben Moussa

Moltes gràcies, presidenta. En primer lloc, també donar la benvinguda al secretari general, al senyor Moreno, i també a l'equip que l'acompanya, a la senyora Vidal, a la senyora Oms i, evidentment, a la resta del seu equip que hi ha aquí a la sala.

Mirin, nosaltres, des d'Esquerra Republicana, volem anunciar la nostra profunda preocupació i indignació arran del dispositiu que vostè avui també ens ha explicat del desallotjament de les persones sense llar que s'ha dut a terme, recentment, a l'aeroport de Barcelona - el Prat.

Aquest operatiu, desplegat just abans del Mobile World Congress, no només ens sembla profundament inoportú, sinó també indigna d'un govern que ha d'actuar amb responsabilitat i respecte pels drets socials més bàsics de les persones.

Aquestes actuacions, més enllà de la seva forma, tenen un fons alarmant, al nostre entendre, que no és una altre que l'expulsió de persones vulnerables d'un espai públic, sense un pla clar i transparent de suport alternatiu.

Tot plegat, en plena campanya de fred i després de la retirada unilateral del servei d'atenció social que oferia l'Ajuntament de Barcelona a l'aeroport. Un servei que era essencial per tenir un cens actualitzat i per fer aquest acompanyament social tan necessari.

I en aquest context, i després també d'escoltar la seva intervenció, i no ens ha quedat gaire clar algunes idees i alguns conceptes i per això nosaltres volíem plantejar algunes preguntes. Estava al corrent la comissió de l'aeroport, com ha dit també vostè, que forma part el Departament de Drets Socials, l'Ajuntament de Barcelona, el Prat i també AENA, del dispositiu que es va desplegar? Si és que sí, per què no es va activar cap pla específic de suport a les persones sense llar, més enllà de l'enviament de només cinc treballadores socials?

Quina justificació dona el Govern de la Generalitat per autoritzar o permetre un dispositiu policial per desallotjar persones vulnerables, sabent que no es tracta d'un fenomen nou, sinó d'una situació estructural que ja s'arrossega des de fa temps?

Quines altres alternatives habitacionals concretes han ofert a les persones desallotjades?

Vostè aquí ens ha parlat de, diguem-ne, tota la política d'habitatge que tenen prevista des del Govern, però no ens han concretat, exactament, quina és l'alternativa que se li va donar a aquestes persones que es van desallotjar. Es va consultar les entitats

socials especialitzades abans d'executar aquesta acció? Es va coordinar amb el CUESB, tenint en compte que el Prat té un conveni actiu amb aquest servei?

I també volem aprofitar per fer una darrera reflexió. Aquest tipus d'actuacions no poden convertir-se en una norma cada cop al nostre país que acull un esdeveniment internacional. Calen polítiques públiques estructurals i no operacions d'imatge, que altres països també estem acostumats que en fan.

La situació de les persones sense llar a l'aeroport exigeix treball de base, recursos i, sobretot, voluntat política, i per això creiem que també és important que tinguem aquest consens i aquesta sensibilitat i la part més eficient per donar resposta mitjançant la llei per poder erradicar el sensellarisme.

Em quedo sense temps i voldria també aprofitar per la primera compareixença que ha demanat la companya Montse Berenguer.

Nosaltres, en aquest sentit, el que voldríem és fer la següent pregunta. Vostès ens continuen situant en la realitat del país, i la realitat del país no és una altra que ens situem a la cua d'Europa amb pobresa infantil. Més enllà dels dispositius o anuncis que anem fent, la situació no es soluciona. De fet, es constata que anem heretant aquesta pobresa. I el que ens agradaria saber, i vostè ens ha situat que aquesta pobresa o qui està més afectat és la població menor de divuit anys i major de seixanta-cinc anys, ens agradaria saber, concretament, què té previst el Govern de la Generalitat per poder donar resposta a aquests dos col·lectius en aquest àmbit.

I torno al tema del desallotjament de l'aeroport. Vostè ens ha situat que hi ha un percentatge del 42,5 per cent de persones que tenen indicis de possibles patologies de salut mental. I preguntem,...

Fitxer 5

...què té previst fer el Govern en aquest tema?

I aquí sí que comparteixo amb la companya Berenguer que és un tema ampli i transversal i que no només ha de caure sobre la responsabilitat de Drets Socials, sinó del conjunt del Govern.

Moltíssimes gràcies i estarem atents a les seves respostes.

La presidenta

Gràcies, diputada Driouech. Passem el torn al Grup parlamentari de Junts, la diputada Domingo.

Ennatu Domingo i Soler

Gràcies, presidenta. En nom de Junts vull agrair al secretari general de Drets Socials i Inclusió, Raúl Moreno, la presentació de l'informe sobre les persones sense llar que viuen a l'aeroport de Barcelona - el Prat. I també, abans de continuar, donar la benvinguda a la directora general de Serveis Socials i també a la secretària d'Afers Socials i Família.

Aquest és un tema que preocupa en especial a les entitats socials que treballen directament amb persones en situació de sensellarisme, però, de fet, després de l'operatiu de desallotjament de més de cent persones de l'aeroport a finals de febrer, en el context del World Mobile Congress, des de Junts vam entrar a una pregunta escrita al Govern, també preguntant el motiu pel qual es desplaçava les persones de l'aeroport i també demanant el perfil de les persones. En concret, teníem interès en saber si moltes d'elles estaven en situació de sensellarisme.

Vostès han respost la majoria d'aquestes preguntes, però hi ha una que ens interessa molt i que no s'ha respost, crec, almenys no en profunditat, i és, quines mesures socials s'han aplicat i quines alternatives s'estan donant a les persones afectades per l'operatiu i, sobretot, el seixanta per cent de les persones que han decidit tornar a l'aeroport del Prat.

Crec que aquesta pregunta és important perquè hi ha unes vuit mil persones sense llar a Catalunya i crec que és important que es pensi en eines i mecanismes que es puguin escalar o que puguin aplicar més enllà de Barcelona.

A més, el desplaçament de persones sense llar de l'aeroport es va fer de manera intermitent, com han anat indicant algunes entitats, i ens agradaria que ens expliquéssiu..., què poguéssiu justificar si això és cert, i es van fer d'esquena les entitats socials implicades, que moltes d'elles ja treballen amb nosaltres una llei per erradicar el sensellarisme aquí al Parlament. I per tant, volem preguntar quin paper

tindran en l'acord que heu esmentat al final de la presentació les entitats socials que treballen al sector del sensellarisme.

Però sí que volia fer una reflexió, i és que des de Junts creiem que el Govern ha de deixar de prendre mesures d'esquena al sector. Primer, era el decret de llei sobre la taxa turística i ara, posant un ultimàtum a les entitats del sector social, perquè signin una addenda a l'Acord sectorial de bases per a la construcció d'un sistema de serveis socials propi de Catalunya, en la qual els diuen que els augmenten les tarifes un cinc per cent, però que, d'aquest, el quatre per cent serà pels serveis dels treballadors i l'u per cent per les despeses de personal.

Això no és el que van prometre les entitats, incloent totes aquelles que treballen amb les persones amb discapacitat i persones grans. I, per tant, a nosaltres, perquè, com que afecta també aquest àmbit, ens interessaria saber per què es fa aquesta addenda i, sobretot, per què aquest gir, o sigui, aquesta tendència de treballar d'esquena al sector és una tendència que no donem suport i que ens agradaria que es rectificqués.

En segon lloc i, finalment, i lligat al primer informe, heu exposat que el creixement econòmic no s'està reflectint en aquesta millora de les condicions materials de les persones i, sobretot, que hi ha aquesta diferència entre diversos col·lectius, persones migrants i col·lectius catalans, dones i homes. I, per tant, aquestes són tendències que ja s'han anat preveient els darrers anys i, sobretot, en un sector que pateix un infranfinançament crònic i que, per tant, no està generant aquest ascensor social que ens agradaria veure. I, per tant, des de Junts, doncs estem d'acord que s'ha d'invertir molt més en la prevenció de la pobresa i garantir que les prestacions, sobretot, vagin dirigides a totes aquelles persones que les necessiten.

I, en aquest sentit, vostès han fet una llista d'anuncis que ja estem a l'alerta de tot aquest progrés que s'està fent, però ens agradaria que aprofundíssiu una mica més en explicar-nos quina és la situació del progrés que s'està fent en tot aquest àmbit, sobretot en la reforma del sistema de prestacions socials. Heu parlat, per exemple, d'anar agilitzant les llistes d'espera al reconeixement de la discapacitat i també de dependència. Creiem que cada cop surten més dades sobre les persones que estan esperant, i crec que és molt greu.

I, finalment, sí que també ens interessaria saber en quin punt estem en el tema de la integració o harmonització de la renda garantida de ciutadania amb l'ingrés mínim vital. Crec que tots aquests punts, certament, tindran un impacte positiu en la millora de la pobresa, però sí que ens agradaria que donéssiu més temps i expliquéssiu si s'estan fent els passos necessaris.

Gràcies.

La presidenta

Gràcies, diputada Domingo. Veig que hi ha una nova substitució del Grup Parlamentari de Junts.

Ennatsu Domingo i Soler

L'Ignasi Prat substitueix el diputat David Saldoni, però només per aquesta sessió.

La presidenta

Gràcies. Ara és el torn de la paraula de VOX, del Grup Parlamentari de VOX. Diputada García.

María Elisa García Fuster

Muchas gracias, señora presidente. Gracias, señor Moreno, gracias por la comparecencia.

La verdad es que hoy ha venido a hablarnos de pobreza, de la lamentable situación en la que se encuentra Cataluña, tal y como ya hacía Esquerra Republicana en la legislatura pasada, que no paraba tampoco de hablar de pobreza. El problema es que, tal y como le pasaba a Esquerra Republicana, sin presupuestos y gastándose el dinero de todos los catalanes en consejerías ridículas e inútiles, como la de Política Lingüística, y ampliando la mastodóntica Administración pública para colocar a sus afines, como también hacía Esquerra Republicana, poco se puede luchar contra la pobreza. Así que pinta que, tal y como hicieron sus socios de Esquerra Republicana, los Socialistas no moverán un dedo y no solucionarán nada, y menos la pobreza.

Ha presentado la encuesta de condiciones de vida. La verdad es que es muy interesante, estamos en el pódium de pobreza de España, los que más pobreza

tenemos. Nada nuevo bajo el sol. Un informe que está escrito y que, por supuesto, analizaremos convenientemente.

Lo que no está escrito ni quieren escribir es el porcentaje de personas extranjeras que reciben ayudas sociales en Cataluña y que tantas veces le ha preguntado VOX. Le agradecemos la comparecencia, pero le exigimos que tanto usted como la consejera dejen de esconderse detrás de Illa y de Esquerra Republicana y comparezcan de una vez para explicar los datos que tanto les hemos exigido sobre las ayudas sociales a extranjeros y, sobre todo, para esclarecer los escándalos que afectan a la DGAIA.

Gracias.

La presidenta

Gràcies, diputada García. Ara és el torn de paraula del Grup Parlamentari de Comuns, diputada Lozano.

Núria Lozano Montoya

Sí, gràcies, presidenta. Bon dia. Gràcies al senyor Moreno i a la resta del seu equip per la compareixença.

L'acumulació de les diverses situacions de crisi dels últims vint anys han provocat un increment de desigualtats socials que les estadístiques deixen molt clar que no té una evolució positiva.

És cert que tenim un fort creixement de la població en risc de pobresa i, a més a més, en el cas de Catalunya, els últims informes situen la taxa AROPE ja al vint-i-quatre per cent, però si parlem de la infància, estem arribant al trenta-quatre per cent, si parlem de llars «monomarentals» estem bellugant-nos entorn al quaranta-quatre per cent, una dada molt greu de caràcter estructural, malgrat aquesta prosperitat de la societat catalana.

I tenint en compte, a més a més, que el grau de confiança i de satisfacció amb la pròpia vida més baix era, precisament, de llars unipersonals, com vostès indicaven, si podien detallar si tenen prevista alguna línia específica de treball d'entorn a la més de soledat no desitjada, que pot tenir a veure amb aquesta percepció i amb aquesta confiança.

Tornant a l'element central de pobresa, no és just que viure en una llar pobra condemni el teu futur de per vida, i això és especialment així en el cas dels nostres infants i joves, que mereixen tenir un futur el millor possible i, sobretot, una oportunitat d'una vida digna, plena d'experiències i de possibilitats, però l'objectiu està lluny de ser assolit. Queda molt a fer, queda molt per millorar, per avançar en la fortalesa del sistema de drets socials.

I en aquest objectiu coincidim amb que la garantia de renda és una eina clau, amb una plena implementació de la renda garantida, amb la millora de la seva gestió, però també amb aquesta culminació de la transferència de l'ingrés mínim vital. Però això també ens ha d'ajudar a combatre aquesta pobresa infantil i, per tant, necessitem satisfer les necessitats de la infància, donar resposta a l'emergència habitacional, que impacta especialment sobre els nostres joves i infants, i un marc de concertació que faci possible unes rendes de treball dignes i compatibles amb el sistema de garantia de rendes.

Permetin que em detingui per un moment a l'habitatge. Les dades són molt contundents, perquè Espanya és el quart país de la Unió Europea en percentatge de famílies amb despesa excessiva en lloguer o hipoteca, i això implica que un 11,5 per cent de la infància viu en una llar amb sobrecàrrega de despeses i, a més a més, a un parc d'habitatge molt deteriorat, el que té impacte sobre la salut, però també el benestar emocional, el rendiment acadèmic. I són problemàtiques que una prestació complementària de l'habitatge a la renda garantida, com hem proposat Comuns, podria contribuir a pal·liar des d'aquest compromís amb el lideratge de l'eradicació de la pobresa i mesures d'impacte pràctic, amb aquesta pobresa que ha esdevingut crònica.

L'emergència social és prou greu com perquè res sembli suficient, però és que, a més a més, veurem en una compareixença posterior que hi ha informes que assenyalen que, d'aquest vint per cent de persones vulnerables, doncs no arriba al quinze per cent les transferències públiques que estan destinades, específicament, a les mateixes. I, a més a més, es dona la circumstància que si parlem de la infància, que és on menys reducció n'hi ha, precisament, d'aquesta pobresa, és on menys

polítiques específiques hi ha com a col·lectiu, i crec que això és una qüestió que cal posar de relleu i hem de dedicar-li especial atenció.

Centrant-me en el segon element de la compareixença, la situació a l'aeroport, no només a les terminals i al pàrquing, també als entorns de la instal·lació, amb un assentament de grans dimensions, que, malauradament, doncs també està sent replicat en d'altres aeroports sobre els quals, afortunadament, no tenim competències, eh?, però que sembla que no és un fenomen aïllat.

Doncs, bé, ha d'haver-hi, algunes preguntes al respecte, ha d'haver-hi un dispositiu d'atenció social a l'aeroport, clar, però ha d'estar integrat a l'estratègia de sensellarisme o ha de ser específic de l'aeroport? Hi ha diversitat de situacions socials allà que segur que no encaixen amb les mateixes receptes.

Si podrien compartir l'anàlisi que des dels serveis jurídics del Departament s'hagi fet entorn a si el servei ha de ser propi de la Generalitat o municipal? Si entraria en la cartera i en quin epígraf?

Quines serien les obligacions d'AENA i les empreses que gestionen i operen en aquest entorn respecte a la seva contribució al funcionament d'un dispositiu d'atenció social a l'aeroport? Amb mires –i vaig acabant, presidenta– a evitar el que va succeir amb el dispositiu de l'Ajuntament de Barcelona, que, des de la no existència d'obligacions, puguin retirar-se unilateralment del mateix.

I una reflexió relacionada amb salut mental. Compartia vostè una dada molt preocupant, un percentatge d'incidència del quaranta-dos per cent d'aquestes problemàtiques, però sabem quantes d'aquestes persones tenien el problema prèviament o és el lògic resultat d'unes duríssimes condicions de vida sostingudes de forma perllongada en el temps? Dit d'una altra forma, és possible superar el deteriorament sense solucionar la situació habitacional i laboral? Veiem que, com a mínim, seria complex.

I una última pregunta relacionada amb la situació laboral d'aquestes persones a què es feia referència. Perquè en molts casos es tracta de persones empadronades de la nacionalitat espanyola i, en d'altres, en situació regular i amb un lloc de treball, però en situació de pobresa laboral. I voldríem, per tant, conèixer quin paper tenen previst en aquest dispositiu que juguin els terapeutes ocupacionals.

Moltes gràcies, presidenta, per la paciència.

La presidenta

Gràcies, diputada Lozano. Passem a l'últim torn, donat que no hi ha ni la parlamentària de la CUP ni el Grup Mixt, passem a el Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, Mònica Ríos.

Mònica Ríos García

Gràcies, presidenta. Bon dia a tothom. Moltes gràcies, senyor Moreno, secretari general. També, que ens acompanyen a la Mesa, la senyora Homar i la senyora Vila. Moltíssimes gràcies per acompanyar-nos avui a la Comissió de Drets Socials.

Bé, començaré pel primer punt, l'Enquesta de condicions de vida. És cert que, si mirem una mica, a nivell general, eh?, aquesta enquesta, com bé explicava el secretari general, hi ha una certa millora dels ingressos de les famílies. També aquesta certa millora la podem, diguem, adjudicar a polítiques que s'han fet com, per exemple, l'increment del salari mínim interprofessional, la revalorització de les pensions, la reforma laboral, també tindria a veure amb aquest increment d'ingressos. Per tant, em sobta que la diputada del PP, que el seu partit ha votat en contra de totes aquestes mesures, digui que fem anuncis i no fem accions per reduir, precisament, aquestes desigualtats a Catalunya, perquè aquestes polítiques van, directament, a la reducció, precisament, d'aquestes desigualtats.

També van votar el seu dia en contra dels ERTes en pandèmia, que hem vist que va ser una bona solució en aquell moment de crisi, i ara voten en contra del paquet de mesures per la guerra aranzelària.

Fitxer 6

Vull dir que, depèn de quins discursos, a mi em sorprèn i molt.

Bé, com deia, hi ha certes millores dels ingressos. És veritat que alguns indicadors han pujat lleugerament, no som autocomplaents ni molt menys, evidentment hem de treballar més perquè, veritablement, hi hagi una reducció d'aquestes desigualtats, que és un dels objectius del Govern, no?, paral·lelament amb la millora dels serveis

públics. Per tant, no som autocomplaents ni molt menys, però és veritat que hi ha una lleugera millora. Tot i que si ens fixem en les dades de pobresa infantil, aquí sí que hem de posar el focus i crec que el Govern, fins i tot, fa dos dies, no?, ja va anunciar aquest desplegament de l'estratègia contra la pobresa infantil de set-cents milions d'euros, no?, que, com dic, ho posa dins del focus i ho marca com una prioritat de país, precisament per tancar aquest cercle intergeneracional de pobresa, no?, i trencar una mica el concepte aquest, que parlava també el secretari general, de pobresa estructural, que fa que després, evidentment, quan caus estructuralment en la pobresa és més difícil de sortir-se'n. Per tant, crec que és important remarcar aquest pla que es va anunciar i s'aprovarà la setmana vinent pel Govern.

També amb l'objectiu de reduir aquesta taxa de pobresa infantil per assolir aquesta mitjana europea, que actua en sis àmbits, de manera transversal, que, evidentment, són les polítiques efectives, no?, quan les abordem de manera transversal, perquè sabem que l'habitatge, per exemple, és un factor d'empobriment molt important. I moltes més mesures que ha explicat el senyor Moreno i que no tinc temps perquè tinc només cinc minuts.

Bé, també la senyora Domingo, de Junts, deia que hi ha un infrafinançament crònic del sector social, totalment d'acord. Vull dir, això..., de tots els governs que hi ha hagut. També li recordo, perquè vostè no hi era a l'anterior legislatura, que la consellera Violant Cervera va incrementar les tarifes socials en un tres per cent. Vull dir, com a dada, no?

Després, passo al tema de l'aeroport. Gràcies per les explicacions, tota la cronologia. Evidentment, a vegades en l'àmbit públic ens trobem que quan hi ha certes competències que són d'una administració o d'una altra, a vegades, no?, es queden o s'enquisten en aquest debat i no se soluciona, i això tenim un exemple a l'aeroport de Madrid, que està en aquesta situació.

Jo vull felicitar el Govern, perquè és veritat que d'alguna manera ha entomat, tot i que deia, no?, que les competències eren municipals, ha entomat aquest repte, i, a més a més, ha liderat aquest grup de treball per buscar-hi solucions, que va engegar l'octubre, al mes i escaig d'entrar al Govern. Per tant, jo crec que hem de felicitar aquesta col·laboració entre tots els ens implicats, eh?, no només el Govern, però és

veritat que el Govern ha treballat insistentment en aquest tema, perquè tinc entès que aquest grup de treball no s'engegava..., o sigui, es va engegar el 2011 i mai més es va convocar. Per tant, crec que és important la tasca que ha explicat el secretari general, en aquest sentit, per posar-hi solució.

També destacar,... perquè la diputada d'Esquerra demanava voluntat política en aquest sentit. Bé, jo crec que l'increment d'un 481 per cent de l'aportació, perquè al final sempre parlem de recursos, eh?, quan parlem de política sempre calen recursos per portar-les a terme, d'una administració o de l'altra, eh?, els ajuntaments demanen més recursos, la Generalitat també necessita més recursos. Un increment del 481 per cent jo crec que situa molt la voluntat política del Govern en aquest tema. Vull dir, los datos, no?, són dades... Aquí no hi ha gaire debat de fons, diria, no?

Per tant, res, política útil, per acabar, perquè no tinc temps, practicar la política útil, que és el que fem des del Grup Parlamentari Socialista per Avançar en suport al Govern, per establir aquestes línies de col·laboració i aportar solucions, prioritzant aquestes polítiques socials efectives. I ara tenim també l'encàrrec des d'aquest Parlament de treballar, com deia també el secretari, la proposició de llei per erradicar el sensellarisme, que també entenc que està molt vinculada amb aquesta segona intervenció del tema del desallotjament de l'aeroport que ha fet el secretari general.

Moltíssimes gràcies.

La presidenta

Gràcies, diputada Ríos. Passaríem de nou el torn al director general, Raúl Moreno, amb deu minuts per poder respondre a tots els grups parlamentaris.

Raúl Moreno Montaña (secretari general de Drets Socials i Inclusió)

Gràcies, presidenta. Bé, respecte a la part de l'Enquesta de condicions de vida, algunes coses les faré, diguem-ne, directament a les diputades que m'han interpellat, d'altres les faré amb reflexions més generals, no?

Parlava de la senyora Berenguer que la rebaixa de la taxa d'AROE no és significativa, evidentment. És una rebaixa molt fluixa, ho hem dit, és molt lleugera. Marca una tendència que el que ens diu és que sí, anem una mica a la baixa, però anem molt lents, des del punt de vista de la reducció de les desigualtats al nostre

país. Això, les dades, no d'ara, sinó les anteriors, ens ho diuen, tot i que les dades del 2024 són a través de la renda de l'any 2023, haurem de veure aquest any com evoluciona i si els efectes al mercat de treball tenen algun tipus de conseqüència en aquesta reducció, no?

Ens demanava la calendarització de les actuacions. Cadascuna d'aquestes actuacions que jo he anunciat i d'altres que per motius de temps no hi he pogut entrar tenen la seva calendarització, no tenim cap problema en donar tota aquesta informació quan vostès ho sol·licitin o fer les compareixences que considerin oportunes per poder explicar. Sempre, la consellera, jo mateix, tot el nostra equip del Departament de Drets Socials quan hem estat cridats, hem vingut i per nosaltres és un plaer poder fer-ho, no?

La reducció de desigualtats no és un compromís, ho deia vostè molt bé, no és un compromís de Drets Socials i Inclusió, ha de ser un compromís del conjunt del Govern, perquè sinó no en farem res, no podem anar per pedaços, no? I per tant, no és només, diria jo, un compromís del Govern, és un compromís de país. I vostès, com a diputats i diputades, tenen moltes coses que aportar en aquesta lluita contra les desigualtats, des del punt de vista de la creació d'elements legislatius que ens permetin reduir aquesta desigualtat, i tenen vostès a sobre la taula diferents iniciatives legislatives que per nosaltres són fonamentals, entre altres, la pròpia renda garantida de ciutadania i el canvi que li hem de donar per arribar a més gent, perquè aquests col·lectius puguin beneficiar-se d'ajuts econòmics.

Per tant, vostès també, afortunadament, tenen aquesta responsabilitat i volem fer-ho de manera compartida per intentar trobar elements que ens permetin reduir aquestes desigualtats.

Parlaven vostès de la necessitat de més inversió. Efectivament, jo, com a secretari general, m'hi apunto, eh?, cap problema. Si vostès consideren també, amb els seus vots la representativitat que tenen i la capacitat que tenen per decidir el futur del pressupost de la Generalitat, posar-hi més recursos a Drets Socials i Inclusió, nosaltres, doncs, ho acollirem amb molta il·lusió, eh? Però també hi ha una responsabilitat pels grups parlamentaris, sense pressupostos és molt difícil actuar sobre elements fonamentals que han de reduir la possibilitat que les persones a

Catalunya visquin millor. I, per tant, aquí la responsabilitat no és només del Govern, que també i l'exercirem, sinó que és compartida per tots vostès.

Respecte als set-cents milions d'euros que té a veure amb pobresa infantil. El Govern dimarts ho aprovarà, amb un document on es desgranarà què és el que dedica cada departament a polítiques de reducció de la pobresa infantil, i tindran vostès tota la informació.

Parlava la senyora Driouech del tema de pobresa infantil. Efectivament, aquest és un drama com a país, no només Catalunya, la resta d'Espanya, ve de fa molts anys i això el que ens ha de fer és replantejar el nostre sistema de prestacions. Els països on més s'ha reduït la pobresa infantil són aquells que han tingut algun tipus de prestació directa a la infància. Nosaltres estem estudiant també aquesta possibilitat a partir de les possibilitats que donen els complements de l'ingrés mínim vital i les que hem proposat també cap a la renda garantida de la ciutadania, no des d'un punt de vista de la universalització, però sí d'arribar als col·lectius amb més problemàtiques perquè puguin tenir la possibilitat d'incrementar els seus recursos.

La senyora Domingo feia també referència a l'infrafinançament i, per tant, dono per resposta amb aquesta voluntat, diguem-ne, conjunta, que tots plegats puguem dotar la Generalitat de Catalunya dels recursos necessaris.

La millora de les prestacions no l'hi puc dir ara perquè això dóna per unes quantes sessions. Li puc ben assegurar que la consellera Martínez Bravo, que és experta en temes de prestacions, estarà encantada de venir a explicar el funcionament de l'ingrés mínim vital i de la renda garantida i quin és el procediment que estem seguint i, per tant, quan vostès ho considerin oportú o quan tinguem informació substancial per poder compartir amb vostès, farem la compareixença en aquest Parlament.

La senyora Lozano deia, és veritat que hi ha un element que, probablement, no té a veure amb la pobresa econòmica, però sí amb la pobresa, l'exclusió social, que és la soledat no desitjada. Estem acabant el decret de segon nivell per crear, entre altres coses, la nova estructura del Departament de Drets Socials i la Direcció General de Gent Gran. És aquí on volem encabir totes les polítiques que tenen a veure, fonamentalment, amb la gent gran.

La soledat no desitjada no és un problema només de la gent gran, afecta de manera molt important a la gent jove, per tant, no confonem també els grups d'edat. És un problema endèmic de la nostra societat, però sí que és veritat que en l'àmbit de la gent gran encara té un impacte.

I, efectivament, diputada Lozano, l'habitatge. L'habitatge és l'element central que fa que les persones estiguin o no amb una certa facilitat en una situació d'exclusió, de risc de pobresa. No es dedica el trenta-tres per cent al pagament del lloguer, es dedica molt més dels ingressos al pagament del lloguer. I, a més de les mesures que hem aprovat i les que també s'han aprovat gràcies al consens amb el seu grup parlamentari, des de l'oficina de desnonaments o d'altres increments pressupostaris en aquest àmbit, crec que anem en el bon camí. Ara, és veritat que no seran solucions ràpides i immediates, eh? I per tant, tot té, quan hem de corregir evolucions històriques, tot té el seu temps, no?

Senyora de VOX, miri, vostès han contribuït..., probablement, VOX és el grup parlamentari que més pobresa genera en el nostre país. Ho dic perquè vostès s'han posat o han rebutjat la revalorització de les pensions en el parlament espanyol, i hem vist la repercussió que té des del punt de vista de la reducció de la pobresa, no?

També s'han votat en contra de les ajudes al transport públic, fins i tot quan aquestes, pensions i transport públic, es votaven per separat.

Van votar vostès en contra del decret de l'escut social per protegir les persones més vulnerables.

Vostès defensen la privatització dels serveis públics. Ho tenen al programa electoral de VOX de l'any 2023. S'hauria de llegir el seu propi programa. Vostès proposen transferir els serveis com Sanitat o Educació al sector privat, sota l'argument que serien més eficients. Ho diu el seu programa electoral.

Vostès fan una defensa de la reducció de la despesa pública social. Advoquen per una forta reducció de la despesa pública, especialment en els àmbits de cooperació internacional, cultura i serveis socials. És el seu programa electoral de VOX de l'any 2022.

Vostès s'advoquen per l'eliminació de l'impost de patrimonis, reduccions fiscals a rendes altes, proposen suprimir l'impost de patrimoni, reduir l'IRPF, que són polítiques que afavoreixen, sobretot, a aquelles persones que tenen rendes més altes.

És a dir, vostès són generadors de desigualtat. I per tant, lliçons de l'extrema dreta, en aquest sentit, les justes. I l'hi dic amb absoluta educació. Jo crec que aquí vostès no poden exigir, per una banda, solucions, quan, per l'altra, estan fent tot just el contrari. I generar més desigualtat, generar més desafecció per part de la ciutadania cap a les seves institucions públiques.

L'aeroport. Faré, pel temps que tinc, algunes consideracions més generals. La senyora Driouech preguntava si estava al corrent la Comissió de l'aeroport del dispositiu. Efectivament, la decisió es va compartir en aquesta Comissió de l'aeroport. Sí es va activar un suport específic social, ho he explicat. Sí que es van derivar aquelles persones que ho necessitaven els recursos que ells mateixos necessitaven i que van expressar.

Oferim a les persones que estan a l'aeroport les mateixes alternatives i recursos socials que oferim a qualsevol altra persona que està en situació de sensellarisme a qualsevol altre espai. Ho dic perquè no podem també oferir serveis suplementaris pel fet d'estar o de romandre a un espai o a un altre. Perquè les situacions de sensellarisme i d'exclusió són les mateixes, independentment d'on es dormi.

És veritat que hi ha una part, no només a l'aeroport del Prat, a l'aeroport de Madrid, i jo crec que aquí, en diferència també amb la resposta que s'està donant, jo crec que la Generalitat de Catalunya, el Govern de Catalunya ha fet una resposta molt diferent a la que s'està donant en aquests moments a l'Ajuntament de Madrid, amb l'acord amb els municipis, amb l'acord amb els ajuntaments, de resposta de voluntat de voler donar una resposta social.

Aquí el que no podem fer tampoc és que l'aeroport del Prat es converteixi en un pol, diguem-ne, on les persones puguin tenir més serveis que en d'altres llocs, no?

És veritat que van més enllà perquè, efectivament, ho deia, crec, la senyora Berenguer, hi ha una part de la població que està en aquesta situació que considera que l'aeroport és un espai de seguretat i, per tant, van allà perquè se senten segurs,

no? Això, quan es barreja també amb altres persones en situació de vulnerabilitat, amb patologies mentals associades que poden crear en alguns moments una concentració important que pot portar a alguns elements de fricció, doncs es pot convertir en un problema, no? Però és una de les raons per les quals hi ha, no només en aquest aeroport, sinó en d'altres d'Espanya, més presència de persones sense sostre.

El CUESB, diputada, hi era, va participar del dispositiu, per tant, hi era, no?

El dispositiu era de tres hores i, per tant, es va dissenyar un dispositiu social ajustat a tres hores –tres hores.

I, efectivament, hi ha persones de salut mental, el SEM ha fet algunes intervencions en aquells casos més preocupants durant aquests mesos de diagnòstic, quan els professionals han vist algun cas que s'ha hagut de derivar, s'ha derivat, faltaria més. I, per tant, el que tenim ara en aquesta diagnòstica és saber quins problemes ens podem trobar i com podrem actuar, decididament, amb aquest servei permanent que tindrà l'aeroport durant un any sencer amb aquesta aposta que fa el Govern i els ajuntaments, junt amb AENA, no?

Senyora Domingo, les mesures socials i les mesures de suport són les que he explicat en l'acord, eh? I, per tant, aquí...

Fitxer 7

...es desgranaran..., els suports es donaran en funció de la situació de cadascuna de les persones que necessitin en cada moment, amb els dispositius de què disposem. I això també, evidentment, des del punt de vista residencial, doncs hi ha limitacions. Tots coneixem la dificultat que tenim des del punt de vista dels recursos residencials, però de recursos de salut, de recursos d'acompanyament social, de necessitats bàsiques i demés, aquests es donaran sense cap tipus de problema i és l'encàrrec que tenen els ajuntaments.

Ha fet una al·lusió que no vull deixar passar. Escolti'm, parlava vostè de l'acord de l'increment de tarifes del cinc per cent, que no té res a veure amb aquest tema, però vostè ho ha tret. Miri, nosaltres estem negociant amb sindicats i amb patronal

l'increment de tarifes per aquest any 2025. Ho estem negociant. I, sí, la proposta que hem fet és d'un cinc per cent. I estem negociant de quina manera ho fem, quines són les contraprestacions. Que és, exactament, el mateix increment de l'any passat. Per cert, és un increment del cinc per cent. L'any 2022, quan la Conselleria estava en mans de Junts, l'increment va ser d'un tres per cent. Ho dic perquè, probablement, el tres per cent és insuficient, el cinc per cent és insuficient i tots voldríem més. La situació pressupostària ens obliga a fer, novament, un exercici de restricció, però jo crec que cadascú també ha de valorar les situacions en funció de les decisions que va prendre en el seu moment. Un cinc per cent és més que un tres per cent. I, per tant, ja sigui un tres o un cinc, tots els increments que es puguin produir en el sector social són interessants.

I acabo, presidenta, amb la senyora Lozano. Des del punt de vista jurídic, l'Ajuntament de Barcelona va fer el que havia de fer. És a dir, no hi ha una cobertura legal per poder prestar un servei en un municipi que no és el teu, a no ser, com hem fet –i amb això acabo, presidenta–, de donar el pas endavant per part de la Generalitat de Catalunya. I aquest pas endavant ho podem fer gràcies a què els ajuntaments de Barcelona, que ha tingut una resposta molt positiva davant d'aquesta proposta, l'Ajuntament del Prat, que ha tingut una actitud molt positiva i constructiva, i AENA, que també ens ha ajudat a poder tenir aquest acord, és només amb la participació de totes les administracions públiques, decidides a combatre les situacions de desigualtat, que podrem donar respostes efectives a la situació de l'aeroport i a la situació social del conjunt de Catalunya, que no seran ràpides. És a dir, l'objectiu no és que les persones desapareguin d'allà, l'objectiu és que puguem donar l'acompanyament social que requereixen en cada moment. I com les dades indiquen, si fem un bon acompanyament social, podrem tenir les persones sense llar que estiguin a l'aeroport en una situació de seguretat, d'acompanyament, i puguem derivar-les de l'aeroport a un altre recurs que pugui garantir un projecte de vida digne, com es mereixen.

Moltes gràcies.

La presidenta

Donaríem per acabat el punt 1 i 2, i donem les gràcies, doncs, de nou, al secretari general Raúl Moreno, la directora general de Serveis Socials, Anna Vila, i la secretària d'Afers Socials, senyora Carolina Homar, per la seva presència. Gràcies.

(Pausa.)

Donem dos minuts pel canvi de compareixents.

La sessió se suspèn a... i es reprèn a...

La presidenta

Reiniciariem la comissió.

Compareixences

357-00361/15 i 357-00374/15

En aquest cas també tenim una agrupació de dues compareixences, que ho farem simultàniament. Per un costat, tenim el president de Càritas Catalunya, el senyor Salvador Busquets. Benvingut. *(Veus de fons.)* La senyora Míriam Feu, coordinadora de l'Observatori de la Realitat Social de Càritas. Per la quarta compareixença sobre l'informe d'*Exclusió compartida. Viure en una habitació en un context d'exclusió*. Tenim el director de Càritas Diocesana de Barcelona, el senyor Eduard Sala, que l'acompanya. També la responsable d'Assessoria Jurídica Social, la senyora Sònia Lacalle Álvarez.

En total teniu vint-i-cinc minuts a compartir entre vosaltres, i després cada grup parlamentari en tindrà tres, i al final...

Fitxer 8

...deu minuts més. Doncs iniciem.

Salvador Busquets i Vila (president de Càritas Catalunya)

Perfecte. Bon dia. Començo. Soc Salvador Busquets, president de Càritas Catalunya, i abans, director de Càritas Barcelona, i volia agrair la presència aquí, il·lustríssima senyora Nieto, presidenta de la Comissió de Drets Socials al Parlament, il·lustríssims diputats i diputades, membres de la mateixa.

Per nosaltres és un honor i un plaer poder estar avui davant vostre per explicar-vos la realitat que copsem des de les Càritas Diocesanes amb seu a Catalunya. No és la primera vegada que venim, hem tingut l'oportunitat de presentar la memòria de Càritas Catalunya i l'informe de la Fundació Foessa.

Aquest any tindrem l'informe definitiu a finals de novembre i ens agradaria també poder explicar quines són les principals conclusions, si bé avui ja n'avancem algunes.

Avui portem la memòria anual de Càritas Catalunya, que mostra la situació de les prop de 250.000 persones que acompanyem des de les deu Càritas Diocesanes. Us acostem aquí, al Parlament, allò que veiem en el nostre dia a dia, com si fos una finestra cap a aquesta realitat, que sovint és invisibilitzada, inclús per la dificultat de poder-la veure. Però que cal conèixer a fons si volem que les polítiques públiques transformin condicions de vida que nosaltres veiem que són indignes i que són injustes.

I ara passo la paraula a la meva companya, la Míriam Feu, responsable de l'Observatori de la Realitat Social de Càritas Catalunya, que explicarà les principals magnituds i, després, jo mateix la reprendré per explicar en quin context desenvolupem a Catalunya la nostra acció social.

Miriam Feu Puig (coordinadora de l'Observatori de la Realitat Social de Càritas Catalunya)

Molt bon dia a tothom. Mireu, les principals dades de Càritas Catalunya. L'any 2023, amb un equip humà d'onze mil persones voluntàries, 640 persones contractades, una inversió de 40,4 milions d'euros en programes socials i més de dos mil projectes i punts d'atenció repartits per tot el territori català, vam acompanyar 99.535 llars on hi viuen 245.665 persones.

(L'exposició dels oradors és acompanyada d'una projecció de xarts, els quals poden ésser consultats a l'expedient de la comissió.)

Aquesta acció social queda recollida en set programes d'intervenció, amb el detall que veieu en la presentació, i on volem destacar també 2.750 places en equipaments residencials.

Doncs bé, del total de persones acompanyades, el seixanta-u per cent no podia garantir una alimentació adequada, fet que posa de manifest la situació preocupant d'inseguretat alimentària i de vulneració del dret a l'alimentació. De fet, el vuitanta-u per cent de les llars ateses no tenien capacitat per adquirir aliments frescos amb una mínima regularitat, cosa que és especialment preocupant si tenim en compte que a la meitat de famílies hi ha infants i adolescents.

Les dades d'avançament de la Fundació Foessa quantifiquen per primera vegada a Espanya i a Catalunya la inseguretat alimentària i la situen en el 12,5 de la població catalana, és a dir, prop de nou-centes mil persones.

En segon lloc, una de cada dues llars ateses no disposa d'un habitatge digne i set de cada deu no poden mantenir la llar a una temperatura adequada. Estem parlant de més de cinquanta mil persones que malviuen en habitacions de relloguer, amb conseqüències que afecten tots els àmbits de la seva vida, com explicarà el director de Càritas Barcelona, Eduard Sala.

Les situacions d'exclusió residencial impliquen persones i famílies amb infants i adolescents que viuen amb la incertesa constant de ser expulsades de l'habitatge d'un dia per l'altre. Famílies senceres vivint en una habitació d'un pis que comparteixen amb desconeguts i on han de respectar horari per compartir espais comuns. O famílies que han de triar entre pagar l'habitatge o l'alimentació, ja que, un cop han fet front a les despeses de lloguer, es queden per sota de la pobresa severa.

L'avançament de l'informe Foessa situa en prop de dos milions de persones afectades per aquests tipus d'exclusió residencial a Catalunya, el sensellarisme, l'habitatge insegur, l'habitatge inadequat o la sobrecàrrega del cost de l'habitatge.

Els costos elevats de l'habitatge s'ajunten amb la precarietat laboral i es combinen amb una protecció social escassa. Només el deu per cent de les llars que acompanyem rep una renda mínima. La insuficiència d'ingressos és un problema greu que afecta a tota la família, inclosos els infants i adolescents, que normalitzen la pèrdua d'oportunitats davant altres companys de classe.

Remarquem que la pobresa té el seu origen en la desigualtat, s'arrela en aquelles situacions i estructures que no tenen la capacitat de compensar la desigualtat de partida, ni per compensar-ne l'augment al llarg de les generacions.

Salvador Busquets i Vila (president de Càritas Catalunya)

Jo voldria aprofundir en aquest aspecte. Teniu la memòria de Caritats Catalunya, on expliquem amb detall tots i cadascun dels programes, les persones ateses i els pressupostos, però poques vegades expliquem en quin context.

Ara el que vindrà, que hi dedicaré quatre minuts, són quatre *slides*. Els tres primers són de dades de l'enquesta financera del Banc d'Espanya i, la quarta, un informe de l'OCDE. I això es refereix a l'Estat espanyol, però es pot extrapolar a les dades de Catalunya.

En primer lloc, el que veiem és que la recuperació no arriba a tothom.

Aquí teniu, en aquest gràfic, aquest informe de l'enquesta financera es publica cada tres anys, i el 2008, 11, 14 s'ha publicat. Aquí veieu una dada que, quan la vàrem descobrir, vam dir, li hem de fer un seguiment.

El patrimoni net de les famílies, de les persones, agrupades per quartils. El vint-i-cinc per cent més pobre, 50, 75, 100. Fixeu-vos que ve la crisi el 2008. El vint-i-cinc per cent de les persones més pobres tenien un patrimoni net de 17.400 euros. El 2011 encara no ens havia afectat plenament la crisi perquè encara no s'havien produït els desnonaments. El 2014, el seu patrimoni net és negatiu en 1.600 euros. Més deutes que actius.

Aquesta situació de més deutes que actius es manté 14, 17, 20. I 22 hi ha un repunt significatiu de quatre mil euros. Nosaltres hem analitzat a fons i creiem que aquest repunt de quatre mil euros es deu a dues iniciatives legislatives d'àmbit estatal que van millorar la condició de vida d'aquestes persones. Per una banda, la pujada del

salari mínim interprofessional, que molts tècnics deien que afectaria a l'economia i que va tenir lloc el 2018, quan va passar de 735 euros a 950 euros en un sol any. I, en segon lloc, la implantació d'una mesura que jo, particularment, creia que no veuria, que és l'ingrés mínim vital. I aquestes dues mesures conjuntes són les que han permès alleujar la situació d'aquest vint-i-cinc per cent.

Si passem al següent *slide*, el fet que el vint-i-cinc per cent més pobre no hagi arribat als nivells que tenia el 2008 no es deu a que l'economia no vagi bé. L'economia va bé. Aquí teniu, segons les dades del Banc d'Espanya, quin és el patrimoni net del deu per cent més ric.

Anem a passar a la següent, que aquí és on voldria detallar algunes coses. Aquesta és la foto agrupat per quartils, 25, 50, 75, 75 a 90 i 10 per cent. Si s'hi fixen, en l'any 2022, el vint-i-cinc per cent de la població espanyola més pobre havia recuperat només el vint-i-tres per cent del patrimoni net que tenia el 2008. El deu per cent més ric ha recuperat el 107. La resta, uns han sigut el 57, el 72, el 85 per cent. Aquesta situació nosaltres creiem que és preocupant.

I, a més, hi ha una altra informació que és l'*slide* següent. És d'una entitat tan poc sospitosa com l'OCDE, en què el que es detalla és quin tant per cent de les transferències socials reben el vint per cent de la població de cada país de l'OCDE. I, com poden veure, a Espanya, aquestes dades..., aquest és un informe que es va publicar el 2025, tot i que les dades es refereixen al 2020. S'estudia, es fa anàlisis de camp, però es va publicar el 2025, fa pocs mesos.

A Espanya, el vint per cent més pobre ha rebut un dotze per cent, màxim un tretze per cent de les transferències socials, quan altres països més avançats reben trenta-cinc o quaranta per cent. Ni tan sols el seu pes demogràfic. És en aquest context que les Càritas Diocesanes desenvolupen la seva acció.

Creiem que per a aquest vint per cent més pobre cal desplegar polítiques públiques fortes i decidides, centrades a eliminar les causes generadores d'aquesta desigualtat i d'aquesta exclusió social.

El Papa Francesc, al *Fratelli Tutti*, té un número molt maco, el 109, que jo penso que els escau a vostès. Quan a mi em pregunten quin és el paper que ha de tenir la política, l'acció pública, jo sempre contesto això, el Papa Francesc, en el número 109

diu: «Alguns neixen en famílies de bona posició econòmica, reben bona educació, creixen ben alimentats, tenen de manera natural capacitats destacades. Segurament no necessitaran un Estat actiu i només reclamaran llibertat a tots els nivells. Però, evidentment, no hi cap la mateixa regla per a una persona amb discapacitat, per a algú que va néixer a una llar extremadament pobre, per a algú que va créixer amb una educació de baixa qualitat i amb escasses possibilitats de curar adequadament les seves malalties». I això és el que els demanem a vostès, que governin pensant en aquesta gent.

Si miren l'últim *slide*, on figura quina és l'evolució del patrimoni net per quartils, veuran que el vint per cent més pobre és insignificant i és invisible. Si vostès no els miren, ningú els veu. I per això és el que demanem, que hi hagi polítiques adreçades a ells. Que es vacunin contra tants missatges que diuen que els pobres abusen del sistema. No, no, l'OCDE explica tot això. S'han de vacunar contra això i ajudar.

Què demanem? En primer lloc, demanem tres coses, eh? En primer lloc, facilitar l'accés a rendes mínimes, és a dir, ingrés mínim vital i renda garantida de ciutadania, i fer-ho amb atenció presencial.

Faré només un comentari de cada cosa. La renda garantida ciutadania i l'ingrés mínim vital, a Càritas ens hem fet el propòsit de no criticar el contingut. Sabem que hi ha coses millorables, perquè en aquests moments el principal problema que tenen aquestes eines és la molt escassa implantació. Està arribant a les famílies ateses a Càritas a un nou per cent. En reunions que hem tingut amb Seguretat Social reconeixen que, com a molt, arriba a un trenta per cent.

I el principal motiu, creiem nosaltres, d'aquesta escassa implantació és que la major part dels tràmits s'han de fer telemàticament. I la gent que nosaltres atenem, o no tenen els mitjans o no ho entenen, no? Nosaltres, quan es va posar l'ingrés mínim vital, vàrem constituir un equip de vint-i-set persones, formats per professionals i voluntaris que havien estat treballant a l'Administració pública amb càrrecs de mitjana responsabilitat, i cada expedient trigava com una hora i mitja per poder-ho tramitar i esperar la resposta. Val a dir que només se'ns va aprovar el vuit per cent dels mil i escaig casos que vàrem proposar, eh?, però costava molt.

Segona cosa que demanem, especial protecció als familiars amb infants i adolescents. Abans d'ahir es va presentar l'estratègia de lluita contra la pobresa infantil, i ho celebrem que hi hagi això i que hi hagi també un comitè d'experts per la transformació i la innovació social vinculat.

I per últim, entendre la importància de l'accés a un habitatge digne. Donem molta força a l'habitatge, molta força. La manca d'habitatge fa que la gran majoria de les polítiques socials restants siguin ineficients. Això nosaltres ho veiem a Caritas. Quan una entitat com Caritas ajuda una família perquè els fills puguin fer extraescolars o puguin tenir una alimentació sana o per comprar aparells sanitaris, ulleres i tal, aquests diners no van per això, van per pagar un habitatge. I si poguéssim aconseguir habitatge, nosaltres podríem destinar ajudes a aquestes coses que a vegades el sistema no inclou i que ho entenem, no?

Passo la paraula a l'Eduard.

(Veus de fons.)

La presidenta

Podeu ajudar amb la presentació, si us plau? La segona presentació. Paro el temps.

Eduard Sala Paixau (director de Càritas Diocesana de Barcelona)

Mercès. Bé, no sé si... *(Veus de fons.)* Em sap greu per vostès, perquè van empalmant vostès compareixences una darrere l'altra i no sé si els ha donat temps de descansar i de.... Però, bé... Em sap greu això.

(L'exposició de l'orador és acompanyada d'una projecció de xarts, els quals poden ésser consultats a l'expedient de la comissió.)

La presidenta

No us preocupi.

Eduard Sala Paixau (director de Càritas Diocesana de Barcelona)

Mirin, des de Caritas Diocesana de Barcelona, juntament amb l'Institut d'Innovació Social de Esade, que estan també presents a la sala, els venim a presentar, així ens han convocat vostès, aquest estudi que els hem fet arribar tant *online*, per una banda, el tenen vostès *online*, com també en paper, el tenen aquí imprès. Aquest

estudi sobre *Exclusió compartida. Viure en una habitació en un context d'exclusió residencial i social*, no?

L'estudi... No en tinc ni idea de la seva..., no els conec a vostès, conec a algunes de vostès, però no conec la seva trajectòria vital i... M'atreveria a assegurar que gairebé la totalitat, gairebé, segurament, gairebé, la totalitat de les persones que estem en aquesta sala i segurament en aquest edifici, no en tenim ni idea què vol dir viure tota una família en una sola habitació durant molt de temps. D'acord?

Només una petita part de les persones que acaben legislant han pogut viure una situació semblant. Per això són tan importants estudis, pensem, com aquest, que donen veu directament... Si el poden arribar a fullejar en algun moment, l'estudi, veuran com hi ha, literalment, encara que sigui a vegades amb incorreccions ortogràfiques..., perdó, ortogràfiques, en tot cas gramaticals,...

Fitxer 9

...reconeixen literalment les veus de persones concretes que sí que han viscut aquesta experiència, d'acord? No ho sé com es pot legislar per allò que desconexim. Per això és tan important fer visibles i els agraïm la possibilitat de poder donar veu a aquestes persones, no?

L'estudi es centra en les vivències concretes, com relaten les seves vides persones que es troben a Catalunya vivint en una habitació en un context d'exclusió, ja sigui mitjançant l'arrendament d'aquella habitació com el sotsarrendament de l'habitació, no?

Tal com ha sortit abans, la Míriam ja comentava les dades de la memòria Càritas Catalunya, de les persones ateses per Càritas Catalunya, constatem que hi ha més de cinquanta mil persones que estan vivint en habitacions amb tota la família, d'acord?, que estan o rellogades amb sotsarrendament o amb arrendament.

Aquí tenen vostès les dades de Càritas Diocesana de Barcelona. La diòcesi de Barcelona compren entre les ciutats d'Hospitalet i Cornellà pel sud, Barcelona, Badalona, Santa Coloma i Sant Adrià i els pobles i ciutats del Maresme fins al nord de Mataró, no?

Com veuran, pel que és a nombre de llars, el 2024 hem atès 7.449 llars que viuen en habitacions. Estem parlant d'un total de 14.624 persones, amb noms i cognoms, que viuen en habitacions. Si comparem amb el 2010, estem parlant que s'ha incrementat un 70,23 per cent el nombre de persones ateses per Diocesana de Barcelona, que viuen en habitacions. I en comparació al 2020, que només fa quatre anys, un 18,25 per cent.

Cap de nosaltres viuria en una habitació rellogada si tingués escapatòria. Cap de nosaltres. Igual que les persones que estem acompanyant, no?

Les dificultats per mantenir un habitatge digne afecten un sector cada cop més creixent de la societat, no només persones en situació d'exclusió, molts, segurament, dels nostres fills o nebots o joves tenen dificultats per poder-hi arribar.

L'augment constant d'esforç de lloguer i compra d'habitatges, el desajust amb una oferta i la demanda d'habitatges, tant de lloguer com de relloguer. Ja no som els sis milions, fa anys que no som els sis milions a Catalunya, d'acord?

L'escassetat de l'habitatge públic, clarament, tant de lloguer..., i la insuficiència de polítiques públiques adreçades a garantir l'accés i manteniment d'un habitatge adequat, provoquen un increment generalitzat del cost per accedir a un habitatge, que situen a les persones de les que parlava abans en Salvador Busquets, que estan en els quintils més baixos, amb la impossibilitat de poder accedir o mantenir un habitatge digne, no?

Això associat a la precarietat laboral, que, bàsicament, es caracteritza per feines informals de les persones que estem acompanyant nosaltres, o amb baixes remuneracions, provoca que moltíssimes famílies no tenen la possibilitat de fer front a un lloguer d'un pis complet, on puguin no haver de conviure amb desconeguts no escollits, no?

A més, quan tenen possibilitat de poder-hi accedir per als ingressos que arriben a tenir, molt sovint no poden donar les garanties que se'ls exigeixen. Amb la qual cosa acaben en un mercat, normalment en metàl·lic, en negre, d'acord?, on no poden ni tan sols tenir un contracte que pugui certificar o acreditar que estan vivint en aquell lloc. Per totes aquestes persones, viure en habitació mai ha estat una elecció lliure. Acaba sent l'última opció que tenen per no acabar vivint al carrer, no?

Evidentment, acceptant també condicions d'habitabilitat, molt sovint en espais insegurs, que no poden donar per fet que el mes que ve podran continuar-hi estant, no?

Aquest estudi pretén conèixer, visibilitzar i denunciar aquella realitat que molt sovint no tenim en els nostres entorns amb els quals ens relacionem. Aquest quintil, aquests quintils que estan fora, diguem, de les taules on ens movem normalment nosaltres i en les xarxes de relacions en les que ens movem normalment nosaltres, és una investigació qualitativa que ha comportat vuitanta-sis entrevistes, cadascuna d'elles entre hora i mitja i dues hores, a vuitanta-sis persones, i al cap d'un any més, amb dotze d'aquelles persones entrevistades un any abans, es van tornar un altre cop a entrevistar en profunditat per veure si havien canviat o no la seva situació.

Són persones que estan ateses per sis de les deu Càrites diocesanes, bàsicament les metropolitanes, a Catalunya, no? A la de Tarragona, Lleida i a Girona, a Sant Feliu de Llobregat, a la diòcesis de Terrassa i a Barcelona.

Bàsicament, una part molt important són dones, que és un col·lectiu especialment vulnerable. I quan parlem de dones amb fills de càrrec i sense família de suport, són, majoritàriament, les persones que acabem acompanyant des de Càritas, no?

Quines són les conseqüències de viure en una habitació en un context d'exclusió? Aquestes persones no disposen d'un contracte per escrit. La inseguretat i la inestabilitat formen part de... Hem arribat a acompanyar persones que al cap d'un any han arribat a passar per tres i quatre habitacions diferents. I si estem aquests canvis s'estan donant amb fills a càrrec, poden imaginar quin és l'impacte que poden arribar a tenir, no?

Tot i que el contracte verbal seria vàlid, molt sovint, difícilment es pot fer valer, no? I el problema sorgeix a l'hora de demostrar que està arrendant o sotsarrendant l'habitació, no? Les persones no tenen els mitjans com per poder-ho demostrar, amb la qual cosa els comporta molt sovint en una quantitat de problemes per empadronar-se a massa ciutats i pobles de Catalunya.

La possibilitat de ser tremendament explotats en aquest mercat tan negre són importants. Avui parlàvem d'un cas d'ahir, que una persona ahir va arribar a pagar, vam relacionar-nos amb elles, dos mil euros per poder ser empadronades en un

habitatge perquè el lloc on estava vivint no li permetien, d'acord? Això comporta també manca de privacitat i d'espai personal, on les persones conviuen amb desconeguts i els espais compartits molt sovint estan restringits, d'acord? On hi ha relacions de poder, qui mana és qui controla o contracta la propietat d'aquell habitatge. I els espais comuns, inclús la utilització d'una..., no només de la cuina, sinó també d'una rentadora o del lavabo poden estar condicionats.

És molt important que, si tenen la possibilitat, puguin llegir les frases que diuen les mateixes persones, què els comporta en la seva vida diària, no? I, a part, acaba comportant manca de relacions, d'acord? La gent no pot celebrar les festes a casa, no pot portar amics, tampoc dels infants, perquè només es disposa en realitat com a espai propi, com a espai familiar propi, l'habitació.

Finalment, també, i per acabar aquesta part... Ah, queda clar un impacte clar amb la criança. Afecta tant, especialment, el benestar dels infants, com les dinàmiques familiars. Viure amb pares permanentment estressats per poder aconseguir com pagar l'habitació al final de mes o arribar a pagar els... I viure tot això en una sola habitació comporta un estrès i unes tensions intrafamiliars, amb manca d'espais per poder jugar, per poder fer els deures, per poder desenvolupar-se, tant els infants com els adults, no? Amb la qual cosa, l'impacte sobre la salut mental i l'emocional són devastadors, que acaben comportant que els infants i adolescents actuals acaben sent adults que acaben reproduint nivells d'estrès, d'ansietat, que els poden arribar a condicionar en tot el seu procés de creixement.

La incertesa forma part del dia a dia, no?, tant a nivell residencial com emocional i que a vegades tenen impacte sobre la salut mental, no?

Important, voldria donar veu a aquesta frase literal d'una persona, encara que, gramaticalment, pot estar... Diu: «Amb la situació actual que si els serveis, que si els lloguers estan elevats i tot això, doncs a vegades un perd l'esperança, perquè, a veure, perquè es vol viure dignament. Què és viure dignament? Tenir un bon espai on voler viure, on tinguis tranquil·litat, on puguis tenir el teu menjar, tot bé, però amb la situació actual dels lloguers tan alts i això, no hi arribem. Com et dic, si pagues el lloguer, pagues els serveis, i això et queda molt poc per viure en societat, no?»

Passo la paraula a la Sònia Lacalle, perquè això és devastador pel que fa a vulneració de drets, de drets de les persones, que són drets reconeguts que són vulnerats.

Sonia Lacalle Álvarez (responsable Assessoria Jurídica i Acompanyament en Drets de Càritas Diocesana de Barcelona)

Puc tenir dos minuts més? Sí? *(Veus de fons.)*

Bé, com ja ha avançat l'Eduard, l'informe estima que a Catalunya viuen unes cinquanta mil persones en habitacions. Jo, personalment, crec que aquesta és una xifra de mínims, ja que les persones no tenen contracte sobre les habitacions, per tant, no hi ha registres públics ni dades oficials sobre aquesta forma d'exclusió residencial.

L'informe reflecteix també com hi ha molta vulneració de drets, alguns drets fonamentals. Es vulnera, evidentment, el dret a l'habitatge, que recordem que el dret a l'habitatge, segons sentències del Tribunal Constitucional, no és un dret fonamental, per tant, no gaudeix d'especial protecció, però sí tenen especial protecció i són fonamentals el dret a la intimitat personal i familiar, que veuen vulnerades moltes famílies que viuen en habitacions.

També ho és la inviolabilitat del domicili, com han explicat en moltes entrevistes, que els prohibeixen posar una clau al pany de la porta, amb el que això suposa.

També es vulnera el dret a la tutela judicial efectiva. Hi ha dades, el Consell General del Poder Judicial del 2023, que deien que cent dinou sentències dictades en temes de desnonament de sotsarrendament d'habitacions, trets a l'any 2024, això el que evidencia és la manca de litigiositat, demostra que el mercat de lloguer és un mercat que s'autoregula al marge de les normes, situant en una posició indefensa les persones que estan vivint en aquestes habitacions.

I, a més, ja ho ha avançat l'Eduard, un problema que afecta molt les persones que viuen en habitacions és el tema de l'empadronament. L'empadronament no és un premi ni és un regal, les persones estan obligades a empadronar-se en el municipi en què viuen. La llei parla de municipi, no de domicili. Per tant, l'obligació que tenen les persones d'empadronar-se també genera una obligació respecte als ajuntaments

d'empadronar les persones que saben que estan vivint en els seus municipis i complir amb la seva obligació de tenir actualitzats els padrons.

Això també afecta, evidentment, el dret a l'educació dels infants, que veuen com el rendiment baixa perquè, evidentment, no disposar d'un espai adequat per estudiar afecta el seu desenvolupament i, segurament, el seu desenvolupament professional futur. I també l'accés als serveis socials, que molts ajuntaments deneguen pel fet que no es poden empadronar.

Al final, la situació de viure en una habitació no deixa de ser, perquè així ho diu la llei pel dret a l'habitatge, la llei estatal, una situació de sensellarisme, on s'engloben les quatre situacions de les quatre categories ETHOS: sense llar, sense sostre, habitatge insegur i habitatge inadequat. I des de les entitats socials som coneixedores que aquestes situacions no són estanques i que moltes persones avui estan en un habitatge inadequat, però demà poden estar en situació de carrer.

Gràcies.

La presidenta

Moltes gràcies als quatre compareixents. Passaríem el torn de paraula al grup proponent, Esquerra Republicana, la diputada Driouech. Tres minuts.

Najat Driouech Ben Moussa

Gràcies, presidenta. Tres minuts per les dues compareixences, entenc.

En primer lloc, donar les gràcies als compareixents, no només per haver vingut avui i haver-nos apropat una mica la realitat, la realitat que alguns sí que coneixem de prop i també soc coneixedora que algunes companyes d'aquesta sala també la coneixen.

Quan parlem de la realitat que viu el país, sovint crec que no som conscients fins a quin nivell és de dramàtica la realitat que viu una part de la societat, que, ens agradi o no, la majoria de la resta de la societat hi viu d'esquenes.

I compartim que, evidentment, amb el senyor Busquets, s'ha de millorar aquest accés de les persones que ho necessiten a les rendes mínimes. Compartim i ens preocupa que només arribi al trenta per cent de les persones que realment ho

necessiten. Prenem nota de la importància que es pugui demanar de manera presencial, ara que tenim l'oportunitat de treballar amb la resta de companyes en la modificació de la renda de garantia de ciutadania.

És cert, i tenint en compte la intervenció que ha fet el secretari general de Drets Socials fa una estona, que la pobresa infantil al nostre país és preocupant. I nosaltres compartim que ha d'haver-hi una atenció específica per a les famílies amb infants. I, des d'Esquerra Republicana, nosaltres el que reivindicuem és una prestació universal per fill a càrrec, com tenen vint dels vint-i-set països de la resta de la Unió Europea.

Pel que fa l'àmbit de l'habitatge, i així ja ho lligo amb la següent compareixença, és que el que està passant avui en dia amb l'habitatge al nostre país és molt molt greu. No es preocupant, és greu –és greu. Fins al punt que ja no és important quin...

Fitxer 10

...és el teu grau de renda. És evident que a una part de la societat és que li és encara més greu, però, actualment, famílies treballadores no poden accedir a un habitatge.

I crec que això ens hem d'interpel·lar com a país, com a societat, i no només ens hem d'interpel·lar, sinó que hem de fer un front comú i pensar en clau de país davant d'aquesta emergència, que ja no és una emergència, és que és una realitat urgent que s'ha de donar resposta.

Pel que fa al... Ens la llegirem amb molta atenció. Aquest informe de l'exclusió compartida, jo tinc diferents preguntes. La primera, no sé si ens podeu detallar una mica més quin impacte té sobre els infants, sobre el rendiment acadèmic. I, evidentment, quines mesures vosaltres proposaríeu?

Ens heu comentat que de les vuitanta-sis persones que heu acompanyat per poder elaborar aquest informe, en la seva majoria eren dones i que ara no tenien, diguem-ne, cap familiar de suport. A nosaltres ens agradaria saber si totes aquestes persones tenen, per exemple, feina, però no poden accedir a tenir un lloguer. I si, realment, hi ha un afegit, per exemple, en l'impacte en la salut mental d'aquestes dones.

I ja per acabar, presidenta, vull dir que jo sí que conec bé aquesta realitat. Jo recordo quan era ben petita, als anys 90, vaig viure molts anys compartint el pis, la meva família amb la família del meu tiet. I això és cert que té un impacte molt gran i que, evidentment, entre tots hauríem de trobar una solució al problema de l'habitatge.

Moltíssimes gràcies.

La presidenta

Gràcies, diputada Dirouech. Ara és el torn de paraula del grup parlamentari..., diputada Domingo.

Ennatu Domingo i Soler

Gràcies, presidenta. En nom de Junts també vull agrair al senyor Salvador Busquets i a tots els càrrecs de Càritas que l'acompanyen la seva compareixença. Feu una feina imprescindible donant veu i acompanyant a les prop de 250.000 persones que heu esmentat, que crec que també cal recordar que formen part de gairebé dos milions de persones que es troben en una situació de precarietat greu a Catalunya.

Heu tocat molts temes que cauen, justament, sota el paraigües de diverses lleis que estem tocant aquí al Parlament, com la reforma de la renda garantida de la ciutadania, però també la de sensellarisme, que alguns temes com l'empadronament també es tocaran en aquest marc.

I també vull dir que la delegació de les competències en immigració també serà un dels altres àmbits on molts dels temes que heu tocat quedaran sota i que es podran debatre, com és el cas que moltes de les persones que estan llogant habitacions són, justament, persones migrants, com hem vist en els testimonis que heu compartit.

I jo volia centrar-me en la presentació que heu fet del tema de l'accés a l'habitatge social. I estic contenta que hàgiu presentat aquest informe sobre el lloguer d'habitacions en un context que presenteu d'exclusió social i residencial. I és una casuística molt invisibilitzada, com dieu, però que es troba en creixement a nivell europeu i, en concret, a Catalunya, doncs pel que heu dit, degut a la manca de l'oferta d'habitatge social al país i, en especial, d'habitatge per a persones amb més necessitats, no?

Els testimonis que es recullen a l'informe són esfereïdors. Dones, infants i adolescents vivint en situacions de precarietat, que crec que moltes persones no es poden imaginar en aquest país i que preocupen molt.

I, per tant, coincidim que l'Estat espanyol ha d'invertir molt més en el parc d'habitatge. Crec que l'oferta és molt baixa, però, sobretot, en habitatge social. I cal que s'equipari al que hem dit, a les despeses en habitatge social que veiem a nivell europeu.

Jo volia dir que nosaltres, des de Junts, vam intentar entrar una llei de lloguer de temporada i d'habitacions catalana amb l'objectiu, justament, d'evitar el frau en aquest tipus de contractes. Heu esmentat, per exemple, que hi ha propietaris que no empadronen als que lloguen les seves habitacions.

Això és un cas que he vist molt. Soc una catalana que ha estudiat a l'estranger i que ha depès de lloguers d'habitació i, per tant, conec molt bé també la realitat. I també altres casos, no?, que són contractes que no tenen cap protecció legal i que deixen la persona desemparada.

Però, malgrat que, justament, aquesta llei no va passar, no? El tripartit, juntament amb la CUP, va tombar aquesta llei, eh? I per tant, jo vull manifestar aquesta preocupació i la incoherència d'alguns partits en aquesta cambra.

Evidentment, l'important és que hàgiu vingut a comparèixer i recollirem les vostres propostes. Crec que moltes de les propostes que ens heu ofert són molt interessants. Per exemple, el fet del salari mínim interpersonal català, que s'apropi als 1.400 euros que dèiem. Nosaltres és una proposta que hem portat des de l'anterior legislatura. Creiem que les condicions de vida a Catalunya són molt altes en comparació amb altres regions i, per tant, s'ha de tenir en compte quan es parli de la precarització social i habitacional i les solucions que es puguin buscar.

Heu parlat del tema del padró. A mi m'agradaria escoltar quines solucions hi veieu. Estem pensant en un padró, des del nostre partit, social per a les persones que no compleixen els requisits que estableix la Llei 1985. Estaria bé saber, doncs, quines solucions se'ls pot donar a aquestes persones i creiem que ha de venir des de la Generalitat.

I, en segon lloc, també, què en penseu d'una prestació dedicada específicament a la infància? Això ho hem tractat a la compareixença anterior, però seria interessant saber en l'àmbit de millorar o erradicar la pobresa infantil.

Gràcies i perdona per allargar-me.

La presidenta

Gràcies, diputada Domingo. És el torn pel Partit Popular, diputada Berenguer.

Montserrat Berenguer Messeguer

Moltes gràcies, presidenta. Compareixent, senyor Busquets, senyor Sala, senyora Lacalle. Ens ha quedat molt clar per la seva exposició, de forma detallada, doncs els grans i principals problemes que assola Catalunya i que té Catalunya ara mateix: pobresa –ja n'hem parlat abans també amb el secretari general– i exclusió compartida.

Vostès ens han dit, doncs, les conseqüències, també les causes, que té de viure en una habitació o altres espais reduïts, no suficients, no adequats i amb manca de salubritat. La magnitud del fenomen i el que entenem per viure en un espai on no es reuneixen unes mínimes condicions per viure amb dignitat.

Perquè el dret a l'habitatge i a un habitatge digne ha de poder ser un dret garantit. I, per tant, estem davant d'un problema per poder accedir, també d'accés, i disposar d'un habitatge, que està afectant a milers i milers de persones i també famílies.

Feina de l'actual Govern, complir també aquella promesa d'investidura que tots recordarem, ja ha passat un any, de més habitatge protegit i més parc públic de lloguer social.

Les xifres són les que són. És a dir, el lloguer social representa un 1,7 per cent del parc global d'habitatge, molt lluny d'Europa, i dos de cada tres municipis no han registrat la construcció de cap nou habitatge social en els darrers vint anys. Aquesta és la fotografia de Catalunya i aquesta és la realitat.

Per tant, per cobrir la demanda d'habitatge actual, s'haurien de construir, anualment, uns vint mil pisos de protecció oficial de mitjana, davant dels 1.200 que s'edifiquen cada any. Què significa això? Ciències exactes, multiplicar per disset el ritme de

construcció actual. Mentre abans se'n construïen cinc mil, ara, en la darrera dècada, 1.200. Per tant, aquest és un problema que no podem obviar.

Llavors, ara s'acorda la cessió de 665 solars en 226 municipis catalans per construir amb certa celeritat. Veurem, per què 73,5 per cent d'aquests solars encara no tenen cap promotor adjudicat.

Per tant, vull exemplificar també quelcom a la meva província de Lleida, on també vostès treballen molt bé, i gràcies a Càrites, que arriba on l'Administració no fa la seva feina, que s'han construït únicament seixanta-nou pisos de protecció oficial en tota una dècada, d'aquells 85.000 promesos.

I els adreço unes quantes preguntes, perquè si me les poden respondre. Prestacions que no s'adrecen als més pobres. També el Partit Popular ho dèiem, i havíem fet propostes, també vam alertar d'això que passava en la prestació de la pobresa energètica. Com podríem fer per revertir aquesta situació? Quin enfocament haurien de tindre aquestes prestacions? Quin detall?

Quines mesures podrien fer-se en propietaris de pisos per incentivar el lloguer social?

I una altra qüestió, si han percebut, vostès estan vivint, perquè estem parlant de la pobresa, que si l'economia productiva... És a dir, ens estan dient, i així ens ho diuen també ONGs i vostès, que hi ha hagut un increment de persones demandants de necessitats bàsiques, totalment, com és l'alimentació. Per tant, si realment s'ha produït aquest increment que vostès donen de prestació de necessitats més bàsiques, com és l'alimentació.

Moltes gràcies.

La presidenta

Moltes gràcies, diputada Berenguer. Passem el torn a Comuns. Diputada Lozano.

Núria Lozano Montoya

Gràcies, presidenta. Moltes gràcies als senyors Busquets, Feu, Sala, Lacalle i a tot el seu equip i autors de l'informe que avui ens acompanyen per la compareixença, però, sobretot, per la tasca quotidiana i per posar el focus en aquesta realitat, tot

sovint invisibilitzada, de falta d'equitat, en una societat a les antípodes a garantir la funció social de la propietat, que també preveu la Constitució i que, en canvi, es desatén tot sovint.

De les dades que ens han proporcionat, destaca el seixanta-u per cent de persones que no poden accedir a uns mínims alimentaris, que escala fins a un vuitanta-u per cent quan parlem d'alimentació fresca, amb el que implica d'infants i adolescents en edat de creixement, per tant, i amb un impacte sobre la seva salut de més llarg recorregut, perquè tampoc no hi tenen aquest accés.

I una segona qüestió, a la que també feia referència a la compareixença anterior, que és la situació d'emergència habitacional que estem vivint i que vostès quantificaven en aquest una de cada dues llars ateses no disposa d'un habitatge digne, sense obviar la problemàtica de l'infrahabitatge a què es referia l'estudi.

Vaig tenir ocasió d'assistir fa uns mesos a l'estrena del documental que van preparar sobre sensellarisme, que vaig considerar extremadament interessant. I aquest estudi comparteix amb la pel·lícula un element clau, que és donar veu en primera persona. No parlar de les situacions per les que hi viuen aquests homes i aquestes dones, sinó ajudar a conèixer, amb tota la cruesa, les condicions de vida en què s'hi troben.

A més a més, tenint en compte que aquests infrahabitatges impedeixen disposar de títol jurídic que faciliti l'empadronament, amb les restriccions que això implica en l'exercici de drets, en una situació d'exclusió, de vegades també des de la incomprensió, per què no dir-ho, d'algunes administracions locals. Això a les reunions de les xarxes d'entitats pel padró hem tingut ocasió de poder-ho considerar.

Però també hi ha molts propietaris que es neguen a llogar habitatges a famílies amb infants i adolescents, un fenomen absolutament incomprensible, com ho és també negar-se a llogar habitatges a persones migrades o a persones en situació laboral precària, exigint fiances prohibitives o imposant condicions en les que les persones doncs, senzillament, no poden atendre. Per tant, fins i tot persones amb un lloc de treball, en aquests moments ja es veuen excloses tot sovint del mercat de lloguer.

I vaig acabant. Estem parlant de xifres de falta d'equitat insostenibles i, a més a més, per avançar en la fortalesa del sistema de drets socials, vostès situaven, amb molt d'encert, que l'ingrés mínim vital i, de forma complementària, la renda garantida han

de ser clau. Nosaltres pensem que, a més a més, des de la compatibilitat entre les dues, les partides alliberades han de servir per augmentar la taxa de cobertura, però també per poder atendre d'altres necessitats, com, per exemple, amb aquesta prestació d'habitatge que des del Grup de Comuns estem plantejant i també amb una prestació per fill de càrrec, perquè l'elevat cost de l'habitatge provoca pobresa. Segons Unicef, si es tingués en compte l'esforç habitacional, doncs, a més a més, en el cas de la pobresa infantil, aquesta es veuria incrementada en deu punts més.

I, per tant, malgrat la situació en matèria d'habitatge és una barrera importantíssima, la infància és invisible en la legislació, també els plans d'habitatge, tant estatals com autonòmics.

En definitiva, i acabo, compartim diagnosi, compartim objectius i bona part de les receptes, tant de bo no fes falta aplicar-les, però, sense dubte, aquest informe ens ha de ser molt útil per fonamentar les actuacions.

Moltes gràcies.

La presidenta

Moltes gràcies, diputada Lozano. Passem per l'últim torn del Grup Parlamentari Grups Socialistes Units per Avançar. Diputada.

Judit Alcalá González

Gràcies, presidenta. Primer que tot vull agrair la compareixença, la faré conjuntament a tots vostès, però també ens agradaria que ho traslladessin a la resta de membres que formem part de Càritas per la tasca que fan dia a dia en donar l'atenció i el seguiment a aquestes persones que es troben en situació de risc i d'explosió social, i també per tota la tasca que fan en recerca i incidència, que també és important, jo crec, per tots nosaltres, perquè, sinó moltes vegades no tindríem aquestes dades.

Aquesta memòria, informe i estudi posen de manifest la situació de famílies i persones en situació de vulnerabilitat i també posen el focus, per una banda, el que és la pobresa estructural, perquè és cert que a Catalunya destinem cada any més recursos públics als serveis socials, però és veritat que les desigualtats i el que és la pobresa persisteix. I la situació també que vostès nomenaven, no?, de la

preocupant situació d'inseguretat alimentària i de vulneració de dret d'alimentació a les persones acompanyades el 2023 doncs és preocupant.

I, per altra banda, la realitat que massa sovint roman invisible, no?, que és la de les persones que comparteixen pis sense desitjar-ho, forçades a llogar una habitació, atrapades en context d'exclusió residencial, inseguretat jurídica també i precarietat també emocional, que també és molt important, és una part de la nostra vida, que cada vegada hem de manifestar-la més per poder...

Fitxer 11

...posar les eines per poder mimar-la.

Dades i testimonis que recullen informes són contundents, cronificació de situacions transitòries, manca de contractes escrits, dificultat d'empadronar-se, restriccions que afecten les relacions familiars i afectives, i un impacte evident de la salut física i emocional de les persones, però, especialment, sobretot, a infants i també adolescents, en aquesta època que s'acaben de conformar, no?, la personalitat és el que et marca, a part de la infància i l'adolescència, la resta de la teva vida. Aquestes situacions no són anecdòtiques, ni molt menys, són estructurals i ens interpel·len com a país.

Aquest Govern, i també el nostre grup parlamentari, que dona suport al Govern, som conscients d'aquesta situació, d'aquesta complexitat, i per això el Govern ha anunciat la reforma de la Renda Garantida de la Ciutadania per ampliar la cobertura i fer-la compatible el que és amb rendes de treball i altres prestacions, i que també faran que puguin beneficiar-se més famílies, esperem que arribin al màxim possible.

També ha anunciat la mobilització, com han dit, set-cents milions d'euros per emprendre el pla d'acció d'estratègia de la lluita contra la pobresa infantil, i també ha impulsat els instruments com el Pla Territorial d'Habitatge o, com ha dit el senyor Busquets, no?, el CETIS, no?, els Comitès d'Experts per la Transformació i la Innovació Social, que, precisament, ens han de permetre abordar amb profunditat tots aquests reptes des d'una mirada transversal.

També s'ha aprovat, recentment, el nou decret de mesures urgents en matèria d'habitatge, que vol donar cobertura a la normativa de situacions com la que hem descrit avui.

I la cessió, com ha dit la senyora Berenguer, la cessió de 650 solars públics per fer habitatge social, que això implicaria una primera mesura de 21.289 habitatges, que cal recordar que les competències en habitatge les té la Generalitat, i que portem molts anys sense la construcció de pisos socials, sobretot aquí a Catalunya. Mesures que suposem que no seran pedaços, sinó que faran generar un canvi estructural.

Dit això, només dues preguntes ràpid, presidenta. En primer lloc, voldria saber si han detectat bones pràctiques, en aquest sentit, que puguin ser inspiradores per abordar aquesta problemàtica a nivell de Catalunya, a nivell del que és Espanya i a nivell d'Europa per la comparativa de països.

I, en segon lloc, si creuem que les eines jurídiques i administratives actuals permeten donar també una resposta efectiva a situacions d'exclusió que descriuen o si consideren que caldria reformular algun marc normatiu.

Moltes gràcies, presidenta, i disculpi, però tres minuts no en donava per més. I enhorabona per tota la feina que fan.

La presidenta

Gràcies, diputada Alcalá. Ara passaríem de nou als compareixents, un torn de deu minuts per poder respondre els grups parlamentaris.

Salvador Busquets i Vila (president de Càritas Catalunya)

Responc a la pregunta de què pensem de la prestació d'infància, com a universal. Nosaltres defensem la prestació universal per fill a càrrec que vagi dirigit no només al col·lectiu més empobrit, sinó a tota la ciutadania. És una manera de fer arribar els avantatges de la societat de què ens hem dotat a tothom.

Ara bé, sí que és veritat que l'impacte que pot tenir aquesta política és molt diferent en funció de si tu estàs al segon quartil o al tercer quartil, o si estàs al quartil més pobre.

Una cosa que nosaltres veiem és que la falta d'habitatge és un increïble forat negre que fa que tots els ajuts que reben per diferents conceptes acaben aplicant-se a l'habitatge. I això té un greu problema, que a vostès també els posa en un problema, i és com justifiquen tota una cartera de prestacions socials, totes unes transferències socials, si veuen poc resultat.

El nostre sistema de protecció social és molt ineficient si el comparem amb Europa. És a dir, la capacitat de reduir la taxa de pobresa és la tercera més baixa d'Europa. Però no es deu a què qui ho rep no ho necessiti, sinó es deu a què falta un element fonamental, que és l'habitatge.

Mentre l'Estat, mentre l'Administració pública no sigui un actor important, i des d'aquí celebrem i desitgem que arribin a un acord perquè es facin els cinquanta mil habitatges, si no es fa això, serà un forat negre.

Els poso unes dades, l'any 2022 em va tocar assistir al Consell General de Serveis Socials, substituint el que era el meu antecessor a Caritas. Es parlava d'habitatge. Saben el 2022 quants habitatges de propietat pública hi havia a Catalunya? 25.600 habitatges. No és el mateix afrontar una crisi habitacional amb 25.600, que és una misèria en comparació amb els 3.225.000 habitatges que conformen el parc d'habitatge de Catalunya, o bé si en tens cinquanta mil. Només que hi hagués una distribució segons el pes demogràfic d'aquests quartils, el quaranta per cent de cinquanta mil habitatges serien 25.000 habitatges. Jo signaria ara mateix per assegurar aquests habitatges, i que d'aquests habitatges no cal que fem, si volen, el que fan en altres països d'Europa, que jo penso que seria lògic, que si tens més necessitat, reps un major suport. No cal. Simplement, amb la presència demogràfica, un país equitatiu.

Necessitem habitatges. Si no hi ha habitatges, repeteixo... A veure, l'Ajuntament de Barcelona en l'anterior legislatura, amb tot el tema de la targeta, van ser avançats, agosarats, però en el fons va ser un forat perquè molts dels diners que anaven per famílies amb infants, que anaven per infants, i va ser un pressupost elevat, anaven destinats a habitatge. Aquest és el missatge clau.

Hi ha més coses, però no... Eduard, continua.

Miriam Feu Puig (coordinadora de l'Observatori de la Realitat Social de Càritas Catalunya)

Bé, respecte al tema de la solució del tema del padró. Jo crec que les persones, les que treballem en el món del dret i sabem de la dificultat per analitzar normativa i entendre-la, crec que la llei que regula l'empadronament és molt clara. Per tant, bastaria en aplicar el que diu la llei, que és, tota persona que visqui a Espanya està obligada a empadronar-se en el municipi en què viu. Per tant, aquesta obligació de les persones que estan intentant complir, que els ajuntaments compleixin la seva part.

Situacions com la que ens trobem en l'informe de persones que viuen en habitacions i que no tenen autorització de la persona que els hi lloga, els ajuntaments tenen més mecanismes, com és l'empadronament en domicili fictici. És una eina que tenen, que poden utilitzar.

I també crec que és important quan parlem del missatge que donem, d'aquesta persona no vol empadronar la gent que hi viu al seu habitatge, les persones no empadronen, empadronen els ajuntaments. Per tant, la culpa..., hem de veure on posem el focus.

I, per altra banda, sobre solucions i bones pràctiques en temes d'habitatge. La Ley por el derecho a la vivienda inclou l'habitatge social d'emergència, que és un tipus d'habitatge social que podria beneficiar totes les persones que estan en situació administrativa irregular també. Per tant, implementar aquesta mesura, nosaltres ja també és una eina que estem demanant a tots els llocs on podem tenir incidència.

Eduard Sala Paixau (director de Càritas Diocesana de Barcelona)

Sí. Queda un minut? (*Veus de fons.*) Sí. On ho veus això? Per tots dos. Doncs tira tu primer, sí.

Salvador Busquets i Vila (president de Càritas Catalunya)

No, voldria complementar perquè vegin... Ens hem dividit els papers. Jo vaig una mica a l'enfocament més estructural, l'Eduard va a l'enfocament més concret.

Sota un punt de vista estructural, la distribució de la riquesa –no m'enrotllaré, eh?– es basa només en tres mecanismes. El mercat del treball, que està sotmès a unes

dinàmiques on fa que hi hagi una alta temporalitat i jornades molt parcials. Això fa aquest fenomen de persones ateses des de les Càritas que tenen contracte de treball i són pobres, estan #7.55 al llindar. Per tant, és una primera dificultat.

El segon mecanisme de distribució són les polítiques redistributives fiscals. En aquest país estan denigrades, però necessitem la fiscalitat. També és veritat que ens hagués agradat..., i ara posaré un exemple que és extrem. A mi m'hagués agradat que m'haguessin consultat si volia que es fes una inversió de no sé quants milers de milions per fer la línia de l'AVE o per fer 150.000 habitatges, eh? Poso un exemple, perquè l'AVE jo l'utilitzo perquè tot sovint he d'anar a Madrid, no?, però la política redistributiva no ha funcionat gaire bé.

Hi ha un tercer element, que són els pressupostos predistributius, que són aquells pressupostos que en el moment de pensar en les inversions està pensant en aquells col·lectius que tenen necessitats més concretes. I aquí és on penso que encaixaria el tema dels cinquanta mil habitatges com a inici de tot un projecte que s'hauria de blindar durant anys.

Perquè resumeixo dient, el mercat de treball ja no assegura que puguis viure amb certa dignitat. I això explica el que comentava un de vostès, que està augmentant la demanda de prestacions de primeres necessitats. I això és així, està augmentant la demanda, i es passa de manera amagada. Però a Caritas nosaltres podem veure, eh? O sigui, va ser temporal, però, quan la pandèmia, hi havia gent que no tenia ni punyetera idea de com demanar ajuda, i eren classe mitja total. Podien ser els nostres fills amb estudis universitaris i tal.

Eduard Sala Paixau (director de Càritas Diocesana de Barcelona)

No sabia que hi havia el rellotge aquí, se hauríem #9.38 abans, però bé.

Mirin, el papa Francesc va dir una frase, quan no era papa, quan no era papa, eh?, quan era encara cardenal Bergoglio, que deia: «O hay esperanza para los pobres o no la habrá para nadie, ni tan siquiera para los llamados ricos», d'acord?, «O hay esperanza para los pobres o no la habrá para nadie, ni tan siquiera para los llamados ricos».

Una metàfora que utilitzem molt sovint a Càritas, quan es parla dels quintils i d'aquesta societat, on hi ha una part que està investigada, és com una mena d'edifici on, a la part de..., en aquests moments l'ascensor social s'ha quedat bloquejat des de fa temps per poder promocionar-se, d'acord? Perquè tenim tot de persones que queden ancorades a les parts, diguem, baixes, no? Aquestes per les que normalment no es legisla, no?

Una cosa que des de Càritas veiem, tant a nivell europeu, Càritas estem presents a dos-cents països al món, d'acord?, però tant a nivell europeu, som família, d'acord? Estem a nivell d'Estat espanyol, de les deu dioceses catalanes, com també a cadascun dels municipis i a cada parròquia.

Des de fa molts anys veiem que l'habitatge, igual que amb el menjar, no es pot jugar, des de les llums curtes. Aquí necessitem gent que..., des de les diferents administracions, des de totes les administracions, a Europa, estats, mundial també, i des de la declaració dels drets universals, però a Europa, Estat espanyol, Catalunya i cadascuna de les administracions locals, es posi tothom les piles a l'hora de pactar, no? I persones amb sensibilitats diverses i maneres de veure també la vida diferent, amb les coses del menjar no poden jugar.

I això vol dir que s'ha d'arribar a pactes que transcendeixin una legislatura, un sol mandat, no? I això vol dir d'ampli espectre, posada la mirada, amb les llums llargues, en la vida de la gent, el que és essencial.

En la resta es pot discrepar, d'acord?, però amb el que és el poder tenir una vida digna garantida en aquesta part del món privilegiada que vivim, que no ho és per moltíssima gent, depèn de vostès, depèn de tots nosaltres, també de la societat civil, però depèn que siguin capaços vostès de trenar acords que no juguin amb el plat de menjar o també amb les parets i els sostres de les persones, a llarg termini, independentment dels canvis que es donin als governs de torn que hi hagi, no?

Qualsevol política i qualsevol prestació ha de tenir en compte quines són les despeses reals de la gent en el lloc on viu.

No es poden fixar també..., no, anem aquí a fer una política de prestacions doncs independentment d'on viu la gent. Perquè no és el mateix viure aquí, a l'àrea

metropolitana de Barcelona, que potser en un poble, com en un lloc de l'Espanya vacia, d'acord? No és el mateix.

Llavors, crec que les persones no es poden mesurar, exclusivament, a partir d'un quadre d'Excel, sinó que haurien de poder comprendre això. Quan entra, quan surt i, a partir d'aquí, garantir aquells mínims ingressos, no?

Però. especialment, si vostès, realment, com deia el Salvador Busquets, no?, signem pels cinquanta mil. Si us plau, és que el gran problema és que s'acaba prometent sempre..., hi ha tot de promeses que finalment no s'acaben dotant o no s'acaben mai implementant en la realitat, no? I per això necessitem que el màxim de vostès possible arribin a acords, als màxims acords d'ampli espectre per garantir que la vida de la gent quedi garantida.

Gràcies.

La presidenta

Doncs moltes gràcies per la vostra presència, per la compareixença i totes les respostes fetes. Ens ha quedat clar. Ho deixaríem aquí. I, de nou, donem les gràcies al senyor Salvador Busquets, a la senyora Míriam Feu, al senyor Eduard Sala i a la senyora Sonia Lacalle. Gràcies.

Un minut pel canvi, però aquesta vegada no..., com s'ha fet tard, continuem.

La sessió se suspèn a... i es reprèn a...

Fitxer 12

La presidenta

Com he comentat, només un minut, si us plau. *(Remor de veus.)*

**Compareixença de representants del Grup de Suport a les
Persones sense Sostre i Badalona Acull per a informar sobre la**

situació del sensellarisme a Badalona i la tasca del Grup de Suport

357-00372/15

Estaríem al cinquè punt, la compareixença de representants del Grup de Suport a les Persones sense Sostre i Badalona Acull. Ens acompanya avui el senyor Carles Segués, representant del Grup de Suport a les Persones i la senyora Caterina Teixidó, també representant. Són quinze minuts que teniu entre els dos. Després parlariem... (*Veus de fons.*) Només aquest i ja està. Si us sembla bé, començaríem. Benvinguts.

Carles Sagués (representant del Grup de Suport a les Persones Sense Sostre de Badalona Acull)

Hola, bon dia a tothom. Primer de tot, agrair que el Grup d'Esquerra Republicana ens hagi convidat a participar aquí i poder explicar tot el que estem vivint, com treballem i quines són les problemàtiques concretes que tenim a la nostra ciutat.

Badalona Acull som una plataforma que agrupa diverses entitats socials, entre les quals també hi ha Càritas de Badalona, Justícia i Pau, la Plataforma Sant Roc som Badalona, Stop Mare Mortum, Comissions Obreres..., en fi, moltes entitats que, d'una o altra manera, totes col·laborem amb els temes socials.

Jo també, perquè us situeu una mica després d'haver escoltat la intervenció de Càritas, el nostre és un altre nivell. Vull dir, Càritas és una estructura potent, és una estructura que té capacitat de reflexió, d'elaboració i que per nosaltres també és un referent importantíssim i que tots aquests documents i els informes que fa i tal nosaltres els utilitzem moltíssim i a Badalona, concretament, doncs treballem colze a colze amb les delegacions que tenen a la ciutat.

Nosaltres som una altra cosa, som un tipus d'entitat més d'activisme, més d'estar al carrer i amb pocs recursos com per poder dedicar-nos a coses que, per sort, les fan altres, eh? D'acord?

Badalona, no cal que fem molts detalls de Badalona, és una ciutat metropolitana, amb tots els dèficits i virtuts i avantatges que puguin tenir les ciutats d'aquest tipus, i que estem vivint molt durament tota la situació social que s'ha descrit amb nivell de

dades generals, no? El que passa que Badalona, nosaltres ho vivim perquè tenim contacte amb altres ciutats de l'entorn, com Santa Coloma o Sant Adrià, precisament, també, i sempre ens trobem que la resposta de l'administració de Badalona està per sota de les respostes que es donen a altres ciutats que podrien ser comparables a la nostra, no? I això fa que totes aquestes problemàtiques que s'han descrit doncs s'agreugin una mica més i es visquin pitjor, no?

Clar, nosaltres, per exemple, a la nostra ciutat quan surten dades estadístiques, que no cal que en diguem gaires perquè segur que les controleu millor vosaltres que nosaltres, però hi ha algunes zones, sobretot algunes zones de la ciutat, els barris de la zona sud, que en diem, també La Salut, etcètera, on sortim a totes les estadístiques en els primers llocs de les llistes amb coses negatives, de baixa formació, de molt atur, d'absentisme escolar, d'abstencionisme electoral, en fi, de nombre de desnonaments..., sí que hi ha una situació que ens fa estar en primer lloc d'on no voldríem estar i en últim lloc de les prestacions que per combatre això fa l'administració local, l'Ajuntament, no? Això també ho hem vist i ho hem llegit en dades, que és la ciutat, Badalona, que menys recursos destina per atenció social, tenint en compte el nombre d'habitants, d'acord?

Per exemple, nosaltres, com a detall per demostrar això, aquesta poca resposta que hi ha, nosaltres a Badalona Acull intervenim, intentem ajudar tothom, que se'ns ha de dirigir per intervenir perquè sinó no coneixem les dades. Doncs bé, darrerament, això és una cosa que podem dir, no?, podem amb xifres estadístiques i tal, però cada vegada tenim més demandes de temes d'alimentació, més demandes de problemàtiques de diversos tipus de familiars i més demandes, sobretot, d'atenció pel tema de l'habitatge, no?

I el que ho fa greu i que mostra el problema, que ens venim amb manifestar-vos, no?, que volem, reclamem més resposta municipal, és que cada vegada aquestes persones que ens arriben per demanar ajut de tot tipus ens venen derivades dels instituts, de les escoles de primària, dels CAPs, fins i tot de la residència Germans Trias i Pujol, Can Ruti que coneixem a Badalona, des d'allà, els serveis socials allà, quan detecten problemes, tots aquests els deriven cap a Badalona Acull, no els deriven cap als serveis socials municipals. Això podríem dir que «para muestra, un

botón», no?, és una cosa que és molt clara, eh?, que vol dir que hi ha una manca de resposta important. I nosaltres doncs els recursos que tenim són els que són, limitadíssims, moltes ganes de treballar, no?, però trucar a Càritas, trucar a #8.10, trucar a Sant Joan de Déu, trucar, etcètera, etcètera, i anar buscant tots aquests recursos.

Què més? Una altra cosa, el sensellarisme, no? Sense llar, a Badalona, fa pocs dies es va fer el recompte bianual que es fa per veure quanta gent dorm al carrer. Això a Badalona hi ha constituïda la Taula Sense Llar, on hi ha diverses entitats socials i, fins fa poc, hi era també l'Ajuntament de Badalona. Ara, just abans de fer el recompte, va anunciar que sortia de la Taula Sense Llar i la seva explicació era perquè ja s'havien assolit els objectius. Per això, et quedades... Bé, no sé quins objectius ens havíem fixat, no?

Es van detectar en aquest recompte cent deu persones vivint al carrer, 214 persones que viuen amb recursos de les entitats socials i 291 amb assentaments o similars. Tot això són unes dades ja esfereïdores, però, a més a més, aquí no hi surten tots els elements que hem sentit que es comentava abans amb molta èmfasi, que és tota la gent que viu en infrahabitatges, on viuen potser tres famílies, quatre famílies en un mateix pis, amb uns espais que ja ens podem imaginar quin tipus d'espais, quina dignitat hi ha, quines possibilitats hi ha de poder tenir una vida digna o que els infants es desenvolupin i puguin fer els estudis amb normalitat, no? Aquesta és la cosa molt clara, no?

I després hi ha el problema de l'empadronament, que també ha sortit abans, aquest empadronament de les famílies que viuen en habitacions. Això és un problema tant per l'actitud que pugui tenir l'Administració com per també les condicions en què aquestes famílies viuen en les habitacions, que són unes condicions irregulars absolutament i moltes vegades estan com extorsionades i explotades i no es veuen capaces de forçar la situació per empadronar-se perquè tenen por que qui els està mal llogant aquella habitació els acabi expulsant d'allà, no?

Davant de tot aquest panorama, quines són les mesures? Diguem, què està fent la ciutat de Badalona, els seus representants, el seu Govern? Doncs, bé, s'ha

abandonat aquesta Taula Sense Llar, que dius, això no és que no sigui un pas endavant, és que és un pas endarrere, no?

Es va tancar un expedient iniciat per l'anterior Govern per la compra del Hostel Be Dream, que era una aposta clara per poder tenir una alternativa per combatre el sensellarisme o per combatre, com fa poc temps també vam viure, aquells esfondraments del carrer Canigó, a Badalona, que se'n va parlar, va haver-hi molta problemàtica. Doncs, bé, si s'hagués disposat d'aquell equipament, les famílies afectades haurien pogut tenir una resposta adequada.

S'ha tancat l'únic alberg que hi havia d'atenció, que és a Can Bofí Vell, es va decidir tancar. Hi havia tota una problemàtica que s'allargava des de feia temps, però la decisió per solucionar aquesta problemàtica és..., va estar tancat i, de cop, una cinquantena de persones van passar a viure al carrer sense tenir cap tipus d'alternativa. Això malgrat que ens consta que des del Govern de la Generalitat del moment es va fer una oferta econòmica per poder fer front als primers mesos del problema que s'havia generat de deute amb l'empresa que gestionava aquest alberg. Doncs, bé, la decisió va ser tanquem i tanquem.

L'única cosa és que va haver-hi quatre persones d'aquestes afectades que van posar una demanda judicial, que el jutge els ha donat la raó i ha obligat l'Ajuntament de Badalona a aquestes quatre persones demandants d'oferir-los una estada en una pensió. La resposta de l'Ajuntament va dir: «No ens agrada, estem en contra, però ho hem d'acatar», és a dir, no ens agrada haver d'acollir aquestes quatre persones, d'acord?

Què més? També, darrerament..., bé, portem dos anys on s'està reclamant i es va dient que sí, que sí, que sí, un menjador social. No hi ha ni alberg social ni un menjador social a la ciutat. Ciutat de més de 200.000 habitants, eh? D'acord?

El Consorci Badalona Sud. Un ens que es va crear al seu dia, consorciat Ajuntament – Generalitat, bé, per atendre unes problemàtiques de la zona sud de Badalona, que és, potser, la zona amb més problemàtiques socials. Darrerament, després de moltes problemàtiques, s'acaba de tancar, fa cosa d'un parell de mesos. Tancat, que el problema no és que s'acabi aquesta eina que potser no era eficaç, el problema és que tots els serveis que es donaven s'han deixat de donar i no hi ha alternativa. I si

un dia es volen tornar a donar, s'han de tornar a començar i ja sabeu els processos administratius, licitacions, etcètera. Hi havia un programa de patis oberts, un programa d'atenció a les dones maltractades, un programa d'atenció a persones nouvingudes. Tot això s'ha acabat.

És a dir, que estem parlant d'una situació gravíssima i totes les mesures, decisions que es van prenent, que afecten d'alguna manera competències municipals, no solament no anem endavant, sinó que anem perdent. És a dir, que és una manera d'actuar que no s'acaba d'entendre tot això, no?

Habitatge. L'habitatge és un tema que és flagrant, no?, és un tema claríssim el problema aquest de l'habitatge. A Badalona, aproximadament, tenim nosaltres..., bé, a Badalona Acull ens arriben cada mes entre cinquanta i seixanta desnonaments previstos, que ens arribin. Vol dir que a Badalona n'hi deuen haver-hi uns quants més, perquè no tots ens venen, no?

Nosaltres atenem cada setmana una mitjana d'unes vint-i-cinc famílies cada setmana. Com us deia abans, moltes d'elles ens venen derivades de diverses administracions, que ens els deriven cap a les nostres entitats per veure si podem ajudar.

En els casos... Tots, perquè ens fem la idea, perquè també una manera de tapar això és dir que totes aquestes problemàtiques parlades,...

Fitxer 13

...aquest problema d'habitatge és parlada d'uns delinqüents que ocupen uns pisos perquè no volen pagar i d'uns propietaris particulars que es veuen amb les seves cases ocupades. Pot ser que passi, no ho sé, a Badalona no ens n'hem trobat ni un, no pocs, no, ni un, eh? El que trobem a Badalona són famílies que no poden pagar el que el mercat els reclama. Famílies que tenien un contracte, per exemple, amb el Banc de Sabadell, que el Banc de Sabadell es traspassa tot el seu parc d'habitatge a Promotora i Promotora els reclama..., acaben el contracte i els diu que no els renova i que si els renova els preus són inassequibles. Bé, doncs són persones que estan en aquell habitatge, no tenen cap alternativa. Bé, i aquesta és la situació.

Totes les famílies que nosaltres afrontem i intentem defensar que no siguin desdonades tenen l'informe de vulnerabilitat, aquell que, en teoria, hauria d'impedir el desnonament. Doncs totes el tenen. Totes, el noranta-nou per cent dels que promouen el desnonament és el que n'anomenem grans tenidors. Grans tenidors que són Promotora, Divarian, Building Center, Gramina Homes, Coral Homes, Living Center, #(1.20), eh? Aquests són els que tenen la gran quantitat d'habitatge a Badalona i són els que promouen els desnonaments, d'acord?

Què més els hi voldria dir? Doncs, bé, davant de tota aquesta problemàtica d'habitatge, també una altra. Quina és l'acció que fa el Govern municipal? Doncs va ser a l'iniciar el mandat, suprimir la regidoria d'Habitatge, perquè l'habitatge deu considerar que no és un problema, es suprimeix la Regidoria d'Habitatge i es crea la Regidoria de Desocupació, d'acord? Per fer de tant en tant algun anunci d'alguna cosa desocupada i unes fotos i uns tuits i un espectacle. Però, bé, això és afrontar un problemet que hi ha entre mil, i és com si en l'època de la pandèmia covid diguessin: «No, del covid no ens preocuparem i el que ens preocuparem és que hem sentit a dir que hi ha un cas de malària a no sé on i dedicarem tots els esforços a això». Bé, són opcions i, en aquest cas, són unes opcions clarament ideològiques, que és el que estem posant sobre la taula que creiem que és el que s'hauria de mirar de canviar i de fer-ho com sigui.

Després, coses que hem parlat abans d'habitatge social, de construcció d'habitatge social. És importantíssim, se n'ha d'anar de fer, cinquanta mil no, dos-cents mil, tots els que vulguem. Però què vol dir això? Quan estiguin fets aquests habitatges, aquests cinquanta mil o els que es facin, els que es posin a lloguer social, a quin preu es posarà aquest lloguer? Perquè el preu del mercat potser seria de 1.200 euros i potser, si és social, valdrà vuit-cents? Si és així, tot el sector social, que a Badalona es veu afectat perquè no pot tenir habitatge, no hi podrà accedir, no hi podrà accedir. És igual que..., vuit-cents euros són inassequibles.

I per acabar, dir també, llavors, hi ha alguna alternativa a curt termini? Nosaltres sempre diem el mateix, els pisos hi són, molts estan buits o mal gestionats. De qui són? De Divarian, de Promotora, etcètera, etcètera. Què s'hauria de fer amb tot

això? L'Administració, local, nacional, la que sigui, s'ha d'asseure amb aquests grans tenidors, s'hi ha d'asseure i negociar.

Jo els ho expropiaria tot, però ja sabem que això no toca. Doncs, parlem-ne. Parlem de quina manera fem que tot aquest habitatge, que és que no en fan ni negoci, pot passar a ser parc públic i a posar-lo a l'abast de la gent amb uns lloguers que puguin ser assequibles.

La presidenta

Moltes gràcies. Ara passàriem al grup proponent, torna a ser Esquerra Republicana. Doncs Tània Verge.

Tània Verge Mestre

Gràcies, presidenta. Moltíssimes gràcies per la vostra intervenció des del Grup de Suport a les Persones sense Sostre i Badalona Acull feu una tasca imprescindible. De fet, feu una tasca imprescindible perquè les administracions no arriben, arriben tard o no han afrontat amb tota la valentia, tal com estàveu subratllant ara.

M'ha agradat aquest aguerrida defensa de l'expropiació quan cal. De fet, tenim instruments legals ara que l'habiliten amb els grans tenidors. Per tant, les administracions han de fer ús d'aquesta habilitació legal per poder expropiar quan l'habitatge no està tenint una funció social i hi ha aquesta necessitat tan extrema.

Perquè sigui per infrahabitatge, sigui per resultat de sensellarisme, siguin aquests desnonaments que vulneren drets o que deixen sense drets tantes persones, el que tenim és una exclusió social creixent, no només a Badalona, però especialment també a Badalona, amb una administració local que s'hi gira d'esquena, no?, que no vol abordar-ho o que, directament, des d'una posició d'aporofòbia, que és sovint el que hi ha darrere, més enllà també de posicionaments ideològics contraris a la intervenció en la regulació del mercat de l'habitatge o de com s'acompanya a les persones quan tenen necessitats de protecció social.

Tenim, doncs, un problema estructural, un problema cronificat que ha estat massa temps invisibilitzat, tots els impactes i les dimensions que té. Ara ja no, és un problema, evidentment, que està sobre l'agenda, però sovint encara us toca molt a les entitats aquesta primera resposta i aquesta defensa de drets i acompanyament

a les famílies. Per tant, com deia, volem reconèixer, posar en valor tot el treball constant i compromès que feu les entitats socials, les xarxes comunitàries com la vostra.

I fem aquesta crida a treballar des de totes les administracions, com dic també, utilitzant tots els instruments legals que ara hi ha en matèria de regulació dels lloguers, en matèria de l'expropiació dels grans tenidors quan no s'estigui fent ús de l'habitatge en la seva funció social, que siguin respostes estructurals, que no siguin solucions temporals, que no siguin pedaços i que tinguin també totes aquestes polítiques, la perspectiva de gènere, la perspectiva LGTBI. Ha sortit en les anteriors compareixences també, com sovint són famílies monoparentals les que pateixen aquesta situació amb més mesura o com la situació de sensellarisme en les dones sovint està provocada per situacions invisibilitzades de violència masclista, de salut mental, per l'estigmatització que hi ha, també de persones LGTBI. I no podem, com a Administració, seguir fallant a tota aquesta realitat social, a totes aquestes persones que no poden viure amb dignitat com vosaltres heu subratllat i com les anteriors ponències també han posat de relleu.

Per tant, la pregunta que us fem, ja heu avançat les propostes, però si podeu aprofundir també aquesta reivindicació que feu a les administracions, sigui local o sigui la Generalitat, per fer la garantia de dret en l'accés a l'habitatge amb tota la valentia necessària.

Gràcies.

La presidenta

Gràcies, diputada Verge. Ara és el torn del Grup Parlamentari de Junts, el diputat Saldoni.

David Saldoni i de Tena

Molt bé, gràcies. Primer de tot, agrair-vos la compareixença i la feina que feu. Sempre diem que hi ha grups de ciutadans, en aquest cas a Badalona, que tenen la sort que vosaltres hi sigueu, no? I perquè, doncs, si no hi fóssiu, com es demostra, això, diguem-ne, no passaria. I per tant, aquesta xarxa d'entitats, de persones que

treballen per ajudar jo crec que és encomiable i ho hem de posar en relleu que aquesta col·laboració ciutadana genera molt de benestar.

Dit això, òbviament, hem de veure com es pot treballar i com es pot afrontar tot això, perquè la realitat és una, és dura i és tossuda, i vosaltres la teniu present cada dia. I, segurament, el que hem de vetllar tots, òbviament, és demanar que les administracions hi siguin, no?, que hi hagi l'Administració de la Generalitat, però que també hi hagi l'administració local i, segurament, doncs altres formes de fer i altres mandats. Hi ha hagut regidors que ho han fet diferent i, en aquest sentit, és bo també posar-ho de relleu.

Dit això, hem de treballar sempre per buscar l'origen, buscar l'arrel del problema, perquè si ens basem, simplement, en les solucions de posar-hi més recursos, posar-hi més diners, que l'Administració pugui expropiar aquests pisos, que en pot expropiar mil l'Administració, que els ha de pagar aquests mil pisos que expropia, els ha de pagar per posar-los en mil famílies, a darrere sempre en venen mil més i mil més i mil més. I, per tant, aquesta no és la solució a la qual hem de poder aspirar i crec que hem de buscar la fórmula de poder generar, doncs, aquestes oportunitats.

Aquí a mi m'agradaria enfocar la meua pregunta en aquest sentit, com podem enfocar aquestes oportunitats? Com podem generar que hi pugui haver feina? Com podem fer que totes les persones migrades que han vingut al nostre país a buscar un somni, aquest somni es pugui complir? Perquè, segurament, doncs el que hem de veure és que, si han vingut aquí, amb la legalitat que tinguem, hem de veure com ho podem fer possible.

Per tant, hem de veure, a l'hora de reclamar i a l'hora de posar sobre la taula, hem de saber quines són aquelles reformes legals que potser fan falta també en la legislació d'estrangeria per veure com pot ser que tinguem durant dos anys les persones aquí que no puguin treballar de cap manera.

Jo crec que hem de fer aquests temes per tal de poder-los abordar. I, òbviament, això ha d'anar acompanyat, segurament, diguem-ne, d'una gestió de fronteres determinada, amb una gestió de les persones que tenim aquí determinada perquè tinguin oportunitats i saber veure el conjunt. Perquè, si no ho afrontem d'aquesta manera, no ens en sortirem. Al final, el que volem és que les persones que siguin

aquí puguin viure dignament i que puguin treballar, que es puguin guanyar la vida i que puguin pagar el lloguer.

Per tant, diguem-ne, normalment, el problema que hem de poder buscar és què hem de fer perquè en una societat capitalista com la que tenim, ens pot agradar més o ens pot agradar menys, l'habitatge té un preu, els aliments tenen un preu, tot té un preu i, per tant, diguem-ne, això, normalment, es guanya treballant.

I, llavors, aquí el que hem de buscar és que això pugui funcionar i que aquest ascensor social que ha frenat en moltes ocasions hem de veure com el podem reengegar perquè la gent no estigui en el soterrani.

I, per tant, aquesta feina és la que hem d'aconseguir fer i la que hem de ficar sobre la taula quins són les modificacions, els canvis, les polítiques de rendes que hem de fer que impulsin sempre aquesta acció que estàvem explicant i veure, doncs, com això ho podem fer extensiu en el conjunt del país.

Gràcies.

La presidenta

Gràcies, diputat Saldoni. Ara és el torn de paraula del Partit Popular. La diputada Pajares.

M. Belén Pajares Ribas

Sí, moltes gràcies, senyora presidenta. Primer de tot, agrair les explicacions, que aprofitarem per aprofundir en algun dels temes que ens han plantejat la senyora Teixidó i el senyor Sagués en aquesta compareixença, no?

Estem davant d'un problema complex perquè la situació, a més a més, de les persones sense llar habitualment són també complexes. Moltes vegades no volen rebre ajuda, pateixen malalties mentals, volen privacitat, han de mantenir unes normes de convivència, o sigui, són circumstàncies que fan complexa la seva atenció.

I és obvi, per altra banda, que els recursos públics no són il·limitats i que un ajuntament, quan gestiona, l'implica haver d'abordar totes les àrees que depenen de si mateix.

Malauradament, les taxes de pobresa de Badalona, que vostès ens han posat com a exemple, reflecteixen el que passa a Catalunya, que estem per sota de Romania. Malauradament, eh?, repeteixo.

Potser a partir d'ara, amb aquesta compareixença, doncs s'obre la porta que compareguin totes les entitats de tots els municipis de Catalunya i fem una fiscalització del que fan els ajuntaments respecte a l'àrea social.

De tota manera, jo em permeto recordar-los als compareixents que existeix l'assistència pública dels ajuntaments, de l'Ajuntament de Badalona, que segur que coneixen, on poden intervenir de manera directa parlant amb l'alcalde o amb el regidor que porti el tema i plantejar les seves preocupacions.

De totes maneres, ja els he dit a l'inici, no?, aprofitaré la compareixença per aprofundir en algunes de les qüestions, ja que penso que la informació és incompleta, deixem-ho així.

Vostès ho han explicat, l'any 2020, davant d'una situació d'emergència i urgència, com va ser la pandèmia del covid, el Govern municipal del Partit Popular i el seu alcalde, el senyor Xavier García Albiol, va posar en marxa un nou dispositiu per acollir persones sense llar a l'edifici municipal de Can Bofí. Preocupació del govern en aquell moment, una situació molt complicada. Oferia pernoctació i alimentació i la seva capacitat era unes cinquanta persones i l'estada segons necessitat.

L'any 2021 va haver-hi un canvi de govern. El Partit Popular va deixar el govern i també, a partir del 2021, la pandèmia va deixar de ser una emergència. I el que vull dir amb això és que el que corresponia en aquell moment és que el nou Govern municipal, comandat pel Partit Socialista de Catalunya, regularitzés la situació de Can Bofí, i això no va passar.

Jo estic segura que vostès això ho saben, però jo de totes maneres ho explicaré. El maig del 2024 es tanca el centre, la cooperativa gestora del dispositiu comunica que existeix un deute de dos milions d'euros, no és una quantitat menor, i que no seguirà perquè no pot assumir el deute i, a més a més, es notifica verbalment als usuaris. Comprèn diversos anys, a més a més, aquests dos milions d'euros.

L'Ajuntament de Badalona tampoc pot assumir aquesta despesa. D'entrada, i el més important, perquè no existeix un contracte que doni cobertura a aquesta gestió i les factures que gira la cooperativa no es poden pagar precisament per això, perquè no existeix el contracte. Fer, a més a més, un nou contracte obliga a licitar, per tant, vol dir un nou concurs públic. Resumint, si el Govern municipal anterior hagués fet la seva feina, aquesta situació no hagués arribat fins al tancament del dispositiu.

Respecte a l'empadronament. I em permetrà, senyora presidenta, que utilitzi un...

Fitxer 14

...minut, entre altres coses perquè les al·lusions han estat directes. Respecte a l'empadronament és un tràmit... Sí, el senyor García Albiol és un membre del meu partit. Jo, a més, he estat diputada adscrita a Badalona, Santa Coloma, Sant Adrià, durant molts anys, fa molt temps, i em sento obligada a dir això.

Respecte a l'empadronament, és un tràmit administratiu que els ajuntaments tenen l'obligació de complir, i el registre o no és si aquesta persona resideix al municipi, repeteixo, resideix, i amb això vostès ja saben el que vull dir, no fa falta incidir més.

Si volen parlar d'ocupació. Li posaré un exemple, el dia de l'apagada es van ocupar vint-i-dos pisos aprofitant la foscor i la situació d'incertesa que vivien els catalans i els espanyols en aquell moment. Es van desallotjar vint pisos, eh?, o sigui, es va haver d'actuar, i és igual qui sigui el propietari, es vulnera el dret a la propietat privada. I les polítiques d'habitatge no poden emparar l'ocupació ni tampoc, de manera indirecta, emparar-la, comprant pisos per no haver d'entrar en el problema.

Bé, jo acabo ja, senyora presidenta, no abusaré més de la seva generositat, però és del màxim interès de l'alcalde Albiol i del seu equip de Govern treballar en la creació d'un nou model de residència temporal amb pisos i també posar en marxa un servei de menjador social, com vostès han comentat abans.

I per altra banda, l'Àrea de serveis socials, concretament el programa Sense Sostre, continuarà treballant com sempre ha fet, de manera individual amb les persones, fent seguiment i buscant la millor solució, com l'ajuda a la inserció laboral, derivacions a altres dispositius o tramitacions d'ajudes.

Gràcies, senyora presidenta.

La presidenta

Gràcies, diputada Pajares. Ara té el torn de paraula Comuns, Núria Lozano.

Núria Lozano Montoya

Sí, gràcies, presidenta. Jo no he acabat de veure les al·lusions, eh?, perquè no s'ha anomenat cap organització política ni cap persona, però, dit això, vaig a entrar al contingut.

Moltes gràcies als senyors Sagués i la senyora Teixidó per la seva compareixença, per compartir amb nosaltres les seves reflexions, però, sobretot, per la seva tasca en un entorn particularment hostil i amb aquesta precarietat de recursos com a resultat del viatge aporofòbic en l'actuació de l'administració municipal que accentua encara més la inhumanitat d'un sistema que potser és capitalista però amb uns preus que poden ser objecte de regulació pública i que pot contribuir a cuidar les persones.

Situaven vostès que cada cop reben més sol·licituds d'atenció alimentària, familiar, habitacional i, a més a més, derivats, no?, doncs d'altres organismes administratius, cosa que remarca la importància de l'actuació comunitària, perquè això vol dir que s'està trenant una certa xarxa des de l'àmbit educatiu, des de l'àmbit sanitari, des de la dimensió social, des del moviment veïnal i que, per tant, doncs davant de l'emergència habitacional que viuen, hi ha hagut aquesta xarxa ciutadana i d'actuació comunitària que contribueix, i no poc, a ajudar a què les persones puguin afrontar amb millors condicions aquesta situació.

De fet, aquets tres eixos d'actuació coincideixen amb els que identificava la memòria anual de Càritas, que comentàvem al punt anterior de l'ordre del dia i amb una dada que crec que és molt rellevant, que deia que una de cada dues llars ateses no disposava d'un habitatge digne.

Però, a més a més, sense obviar la problemàtica de l'infrahabitatge, amb habitacions, amb locals comercials sense cèdula d'habitabilitat, amb la necessitat de procedir a habitatges en precari. I aquests infrahabitatges és cert que impedeixen disposar de títol jurídic que faciliti l'empadronament, però amb voluntat política, tot és subsanable perdonar compliment al que és una obligació legal, que és

empadronar la gent que roman al municipi i que s'hi troba en una situació d'exclusió. I per tant, el que hi ha és un incompliment de la normativa per part de la pròpia administració, que és una qüestió molt i molt greu perquè, precisament, les administracions públiques són qui han de garantir el compliment de la normativa.

Alguna pregunta relacionada amb aquestes qüestions. Respecte al tema de l'empadronament, quina casuística es dona? I si hi ha algun tipus d'actuació que convidi a l'abandonament del municipi per traslladar-se a algun altre, amb aquests arguments tan habituals que hi ha més facilitat per empadronar-se.

En matèria de desnonaments amb informe de vulnerabilitat, com gestionen la situació ocasionada –i vaig acabant, presidenta– arran dels desnonaments, entenem que sense suport des de cap regidoria, donat aquest canvi de denominació?

I si tenen mínimament quantificats o si tenen un cens d'habitatges buits i en quina proporció pertanyen a grans tenidors.

I una última qüestió, si tenen també algun assentament de caràcter habitacional al municipi, més enllà de les qüestions que vostès referien.

Moltes gràcies perquè ja m'he passat del temps.

La presidenta

Gràcies, diputada Lozano. I per últim, té el torn de paraula el Grup Socialista i Units per Avançar.

Andrea Zapata Alfonso

Gràcies, presidenta. En primer lloc, agrair l'explicació que han fet des de Badalona Acull i agrair a la Caterina i en especial al Carles Sagués, que ens coneixem des de fa temps i la veritat és que la tasca que fa a Badalona és admirable i és molt reconeguda per la ciutadania de Badalona, també per la institució.

I, bé, sí que volia començar abans de dir una mica el que volia comentar, contestant-li a la diputada del Partit Popular perquè ha fet un *speech* que s'ha passat un minut i mig de temps, bàsicament, traient pilotes fora, perquè sembla que se li oblidí que la competència del sensellarisme com a tal és municipal i, per tant, també tenen gran part de responsabilitat i també, no sé, preguntar-li fins quan continuaran culpant el

Govern anterior de totes les coses que no estan fent. Ho dic més que re perquè porten ja dos anys governant i sembla que no els hagi donat temps a fer re. Potser encara acabarà el mandat i continuaran culpant els governs anteriors. Potser el que haurien de fer és assumir responsabilitats.

Bé, al marge d'això sí que dir que, evidentment, doncs sí, tenim un problema de sensellarisme a Badalona més que evident, i la resta d'ajuntaments, ja s'ha comentat avui en l'explicació que s'ha fet, segurament estan fent molt més per poder revertir-ho. I crec que la millor mostra de la situació que estem vivint doncs ha estat, precisament, aquest recompte de persones sense llar que es va organitzar, que també volia felicitar-vos perquè em consta que va estar molt ben organitzat, i el resultat va ser que tenim vint persones sense llar més que fa dos anys, és una dada molt significativa. A més, em sembla que comentàveu que teníeu també unes tres-centes persones en assentaments, per tant, crec que és una dada bastant alarmant.

I quan diem que l'Ajuntament hauria d'assumir les seves funcions no és criticar per criticar, és que, al final, «como muestra un botón», no? Ens trobem amb la situació que s'ha abandonat la Taula de Persones Sense Llar. Es va tancar, ara just fa gairebé un any, Can Bofí Vell sense previsions de tornar-ho a obrir, amb tot el que va significar i que, segurament, té molt a veure amb que hi hagi vint persones sense llar més que fa dos anys a Badalona.

A més, fa uns sis mesos l'alcalde Albiol va anunciar que s'obriria un menjador social, del qual no en tenim cap notícia, un menjador social municipal, va explicar. I per tant, crec que, bé, l'estratègia que s'està seguint és la de donar l'esquena al problema i, al final, el resultat és que el problema es va fent més gran cada cop. És el que passa quan mires cap a un altre costat i intentes llençar pilotes fora quan és responsabilitat teva.

De totes maneres, des del Departament també s'està treballant, s'està treballant en un pla estratègic contra el sensellarisme i també s'està treballant en un contracte programa per poder ajudar els ajuntaments a gestionar aquest tipus de problemàtiques, però, clar, evidentment, també necessitem la complicitat dels ajuntaments, i aquí hauran d'assumir les seves responsabilitats.

I ja, per no allargar-me més, sí que volia preguntar-vos com valoreu la proposta que heu fet menció del menjador social municipal? Si creieu que és la millor alternativa? Ho dic perquè havíem fet alguna reunió quan jo vaig estar també com a regidora recordo que es va fer alguna reunió, es van plantejar altres alternatives, no sé si és la millor opció. També es parlava del supermercat, d'una espècie de supermercat també i altres models similars. No sé com ho veieu? I quina seria l'estratègia que hauríem de seguir per combatre el sensellarisme a Badalona.

Gràcies.

La presidenta

Gràcies, diputada Zapata. Sembla que heu tingut una altra substitució no comunicada... *(Veus de fons.)* Per les votacions.

Mónica Ríos García

Presidenta, sí, no, no, no estava al cas, disculpi. La diputada Sabrin Araibi substitueix la diputada Judit Alcalá. Gràcies.

(Veus de fons.)

La presidenta

Teniu deu minuts per respondre. Gràcies.

Caterina Teixidó Argelich (representant del Grup de Suport a les Persones Sense Sostre de Badalona Acull)

Moltes gràcies per haver-nos convidat en aquesta comissió. I començaré, doncs, a puntualitzar també algunes coses que em semblen interessants.

Primer de tot, que si s'ha de presentar una nova llei sobre sensellarisme, que jo tenia entès que es presentava. També ens semblava que s'havien de definir molt bé les competències de les administracions, les competències de l'Ajuntament i les competències de la Generalitat, perquè de vegades no queden gaire clares i seria molt interessant que això figurés en la llei, aquesta divisió de competències.

Després, evidentment, les reformes, per coses que han anat dient els representants dels partits. La llei d'immigració sembla que és, per dir-ho de manera col·loquial, un veritable galimaties legal i que es fa molt difícil de vegades de poder legalitzar una

situació i que la gent necessita viure aquí, treballar, ja són aquí, han de treballar i, a més a més, han de poder treballar legalment, cosa que sembla que de moment això no passa.

Després, vull donar les gràcies també al Grup del PP, a la representant del Partit Popular, per haver fet la defensa tan aferrissada del senyor alcalde de Badalona, eh? Però, de totes maneres, també se'ns ha dit a nosaltres que el que hem de fer primer és anar a parlar amb el regidor corresponent. Nosaltres hem anat a parlar amb la regidora, com a Badalona Acull, hem anat a parlar amb la regidora corresponent, ens ha rebut, evidentment, hem parlat també, a la vegada, amb els serveis socials, amb la cap de Serveis Socials. Després també hem anat als plens, no sé si ens han escoltat gaire, eh?, però hem anat als plens a presentar aquest tema de la gent que viu al carrer.

I després també, doncs això, que ja hem començat a parlar, ja hem parlat amb l'Ajuntament de Badalona, però el que passa és que sense cap mena de resultat de moment, moltes promeses, bones paraules, però cap resultat.

També cal destacar que el senyor alcalde va tenir problemes d'agenda i no va poder parlar amb la síndica de Greuges, que va venir, precisament, a Badalona per tocar el problema aquest de primera mà i per també doncs presentar solucions. El senyor alcalde no el va poder rebre per problemes d'agenda, bé...

Aleshores, tot aquest tema del tancament de Can Bofí Vell, doncs no ho sé, a mi això, com a cosa particular, eh?, perquè no hi entenc, però, és clar, també trobo molt estrany que un ajuntament no pugui fer els passos, no tingui ningú que pugui donar-li o oferir-li uns diners o una moratòria a l'hora de tancar aquest alberg, que era l'únic lloc.

Jo penso que el problema de la gent que viu al carrer és molt important, és importantíssim, i també és molt important la gent que viu en els assentaments perquè allò són una bomba de rellotgeria. Penso que els assentaments aquells tenen molts de problemes de salubritat, viuen en unes condicions molt dolentes i, a més a més, amb molt d'amuntegament i molta gent en una única nau de les que havien sigut naus industrials. Doncs, és clar, sense cap mena de condició d'habitabilitat, eh? Per

tant, tot això a mi, com a ciutadana, em preocupa també, em preocupa que hi hagi gent que visqui en aquestes condicions i em sap molt de greu.

Després... No sé si hi ha algun altre tema doncs... Em sembla que més o menys... Ah, el tema de l'empadronament, que també, és clar, si unes persones no estan empadronades i els fills no poden ni anar a l'escola ni tenen seguretat social, això ens ha de preocupar també molt en els veïns, no tan sols els que ho pateixen, sinó els veïns, eh?

Només això.

Carles Sagués (representant del Grup de Suport a les Persones Sense Sostre de Badalona Acull)

Jo per les coses que heu preguntat també afegiria alguna cosa. Per exemple, el model menjador social, no?, que preguntava, clar..., o l'alternativa de tenir algunes targetes on puc anar a buscar menjar i tal. Jo crec que són dos models..., han de conviure conjuntament, eh? Perquè està molt bé poder anar a disposar d'aliments i aconseguir-los d'una manera digna, diguem, sense haver de fer cues i aquestes coses, com passa a vegades quan vas a buscar els aliments, però també és bo que hi hagi...

Fitxer 15

...el menjador social, diguem-ne, pel poder menjar calent perquè, de veritat, amb tot el que parlem d'infrahabitatge i tal hi ha situacions on no es pot i, en canvi, si tens la possibilitat d'anar a un espai on podràs menjar una cosa cuinada i després potser estar una estona i..., en fi, etcètera, això també és un buit que hi ha.

I en base a això també una pregunta que els faig i ens la contesten com sigui, no?, perquè no sé si... Sentim a dir, es diu molt, que les ciutats, a partir d'una determinada població, és obligat que disposin d'un alberg municipal per l'atenció de sensellarisme i també d'un menjador.

Nosaltres això és una cosa d'aquelles que no sé si realment és..., que si è *vero, ben trovato* o el que sigui, no? Per tant, si vostès ho saben o ho poden saber segur, estaria bé també..., que ens agradaria saber-ho, perquè una cosa és que sigui una

obligació humana i moral i l'altra és que, a més a més, la llei obligui que ciutats a partir de vint mil habitants és obligat que disposin d'aquest servei. Si és que és així, doncs, bé, és una altra manera de poder reclamar. Si no és així, igualment..., s'ha de seguir insistint i reclamar això.

I l'altre tema també és, nosaltres considerem que hi ha un dèficit de resposta del govern local, no? Considerem que és així. Està molt bé la senyora del Partit Popular i, a més, ens ho ha dit, penso molt correctament, no hi ha cap problema, una altra visió. Nosaltres entenem que no es fa tot el que s'hauria de fer i no només això, sinó que els he llegit una sèrie de coses que són passes enrere, que és com tapar-ho, no voler afrontar un greu problema que hi ha. Però, bé, això és una altra cosa.

Llavors, el que sí que hi ha és que una bona part dels serveis socials, dels recursos de serveis socials, provenen del contracte programa que es fa amb el Govern de la Generalitat. Llavors, jo també els demano, a qui en tingui responsabilitats, de si es pot fer des d'aquí, el Govern, un seguiment d'aquest contracte programa per veure, realment, si s'està utilitzant o si es retornen perquè no s'han utilitzat o el que sigui, poder-ne fer un seguiment i comprovar el compliment perquè, si és que no és així, doncs també tenir arguments, quan anem a parlar, com deia la meva companya, anem a parlar amb els regidors o intervenim en el ple o tot això que intentem fer de tant en tant, poder saber si tenim algunes coses més a reclamar, no?

Què més podria haver-hi? El que deia company de Junts, que, per cert, el regidor de Junts que havíem tingut abans a Badalona era una persona que jo crec que va fer tot el que va poder per col·laborar amb nosaltres i, bé, es va quedar com es va quedar tot, no?, però l'esforç el tenia, eh?

I el de regularitzar és un tema gravíssim, no? Això que no es pugui regularitzar famílies que venen de fora, que volen treballar, no poden treballar perquè no tenen els papers i no tenen els papers perquè no treballen, eh? Per tant, això estem aquí amb aquest atzucac, que és un desastre, no?

I tenim molts casos d'aquest tipus que, a més a més, aquestes famílies amb aquesta situació tan precària estan aquí, a l'abisme, de caure en mans de les màfies o les mafietes que puguin haver-hi de gent que sempre, de la necessitat, en fan negoci. I, llavors, venen tota l'explotació tant d'habitacions, com amb qualsevol tipus d'enganyos

i de gent que, per sobreviure, accepten el que no hauria de ser acceptable de cap manera, no?

I aquesta és una de les realitats que vivim i que va a més, eh? Així com dèiem que va a més les peticions d'ajut que rebem, també estem detectant en el nostre dia a dia que cada vegada va creixent aquesta..., davant la manca de solucions per la via normalitzada o regular, apareixen més ofertes de solucions per vies que són irregulars, que són absolutament perjudicials per tothom, no? I això és..., amb qui més combatem nosaltres el dia a dia a la zona de Sant Roc, del barri La Salut, etcètera, quan estem en temes d'habitatge és amb aquests sectors, que moltes vegades estem davant d'un desnonament, voltats de policia, de totes les forces hagudes i per haver per fer fora a una família que està dient: «Jo vull pagar dos-cents0 euros, que em facin un lloguer» i se li està posant tota la força de l'Administració per fer-los fora. I a la vorera del davant hi ha dues persones esperant i nosaltres els ensenym als Mossos i els ensenym a la comitiva judicial: «Aquells dos que estan allà són els que entraran en aquest pis quan feu fora aquesta família i en faran negoci». I tothom fa així, ho sabem, és així, portem una ordre, aquesta família és vulnerable, portem una ordre, hi ha menors, portem una ordre... Clar, i per tant, s'executa i fins al següent. I aquesta és una realitat.

I acabo aquí, per insistir en... Per què hem vingut a parlar de Badalona? Perquè Badalona per nosaltres creiem que és pitjor que altres llocs. Perquè també anem a Santa Coloma a vegades, amb desnonaments, també anem a Sant Adrià. I a Santa Coloma i Sant Adrià, quan ve la comitiva judicial, hi ha també representants dels serveis socials municipals que donen la cara, que expliquen el que s'està fent amb ells, quines possibilitats tenen de solució, a Badalona no. A Santa Coloma i Sant Adrià, si es queda una família amb menors al carrer, se li ofereix una estada en alguna pensió uns quants dies, fins que es trobi alguna alternativa, a Badalona no. Una nit al CUESB és l'estàndard. Si aconseguim pressionar molt i fer molta cosa, doncs aconseguim alguna cosa més, però sinó aquesta és la dura realitat.

Gràcies i perdoneu.

La presidenta

Doncs gràcies al senyor Sagués i a la Caterina Teixidó per la vostra presència. Gràcies, ha estat molt clar. Donaríem aquí per finalitzat els punts... *(Veus de fons.)* Sí, un minuts perquè puguin sortir i faríem el punt 6.

La sessió se suspèn a... i es reprèn a...

La presidenta

D'acord.

Proposició de llei de la renda garantida de ciutadania

202-00042/15

Propostes d'audiències

352-00314/15 a 352-00399/15

Si voleu passem al punt 6, la Carme em comentava que té el llistat imprès, però sinó el teniu disponible. *(Veus de fons.)* Najat, falta la substitució del diputat...

Najat Driouech Ben Moussa

Perdona, presidenta. Comunico la substitució del diputat Juli Fernàndez, que substituirà en aquest darrer punt la diputada Tània Verge.

La presidenta

Perfecte. Tenim el llistat, tenim un *e-mail* que també ens indicava a tots quines són les audiències sol·licitades. Heu indicat quines són les presencials i quines telemàtiques, per tant, entenc que... *(Veus de fons.)* Per escrit. *(Veus de fons.)*

I hi ha un dubte que hauríem d'aclarir abans de la votació, la sol·licitud de la compareixença d'un representant del Govern basc, és la mateixa persona als tres punts? *(Veus de fons.)* El punt 34, 35 i 36, que parla d'una representació de la Direcció de Prestacions i Inclusió, després es parla d'una representació del Servei de Relacions Laborals i després es parla de la senyora Sara Buesa. *(Veus de fons.)*

David Saldoni i de Tena

Senyora presidenta, nosaltres demanàvem la Direcció de Prestacions perquè no sé si és la mateixa que la d'Inclusió i per això jo deia que, si de cas, com a mínim que constes i, llavors, veiem si és la mateixa persona o no és la mateixa persona perquè jo crec que hi ha una Direcció d'Inclusió Social a través d'aquest àmbit i l'altre, que és l'àmbit de les prestacions, que jo crec que és interessant que hi pugui ser.

La presidenta

Per tant, són dos persones, perquè la tercera sí que seria directora d'Inclusió, que aniria al primer punt, el 34. Sí? *(Veus de fons.)* Ho entenem així?

Mónica Ríos García

Sí, per aclarir-ho. El que seria és el punt, que com comentava el company, eh?, una representació de la Direcció de Prestacions i Inclusió del Govern basc també marcar-la en groc com a presencial. I deixar la Sara Buesa, que ja hi és, i en el cas que fos la mateixa persona, evidentment, doncs vindria la Sara Buesa. Si hi ha una altra persona que és de Prestacions, doncs que vingui la persona de Prestacions.

La presidenta

Que vingui? Presencial també?

Mónica Ríos García

Sí, sí.

La presidenta

Les dos presencials?

Mónica Ríos García

Sí, en el cas que no siguin coincidents amb el càrrec, no sé si m'explico, que no fos la mateixa persona.

Núria Lozano Montoya

Sí, presidenta. Clar, és que el que hauríem d'aclarir és la correcta denominació de l'organisme. Si fos el mateix, doncs ja està, però si fossin organismes diferents, cap inconvenient.

La presidenta

Suposo que ho heu contrastat amb la pàgina web del Govern basc, els càrrecs, no?

David Saldoni i de Tena

Potestem a la coordinadora de la ponència perquè ho pugui ordenar i contrastar.

La presidenta

D'acord. Doncs queda una mica obert, però ho podem votar, que estem tots d'acord en el cas que sigui un o dos, en els dos casos fos presencial. D'acord. *(Veus de fons.)*

Ordre. Podem passar a la votació? Esteu tots d'acord en fer-ho en bloc?

Doncs vots a favor de totes les audiències proposades?

Unanimitat.

(Veus de fons.)

Sí, hi ha unes propostes de ponència que també s'han d'aprovar aquests acords, no? *(Veus de fons.)* Ho llegeixo. Es proposa aprovar-se les propostes d'audiències marcades amb fluorescents que se substanciïn com a presencial. Aprovar la resta de propostes d'audiències que se substanciïn per escrit, ho hem dit. Que totes les propostes d'audiències continguin el nom concret d'una persona, en tant que representant d'una entitat. *(Veus de fons.)* Com a una representació del que es digui, de l'entitat o organisme. I que les compareixences presencials se substanciïn en dos blocs de quatre compareixents per sessió, amb el temps d'intervenció de deu minuts per compareixent, tres minuts per cada grup i cinc minuts de resposta per compareixent. I que es delegui a la ponència la potestat de tramitar-les i de decidir i gestionar les compareixences. *(Veus de fons.)* Sí? Votem?

Vots a favor?

Unanimitat.

Ja es pot aixecar la sessió. Gràcies.

La sessió s'aixeca a...